Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 2059 | 4 PAGINI — 20 BANI | miercuri 14 decembrie 1955

TEHNICA ÎNAINTATĂ PE OGOARELE PATRIEI

CONDUCÎND LUPTA oamenilor muncii din țara noastră pentru construirea socialismului, Partidul Muncitoresc Romîn se călăuzește de învățătura marxist-leninistă potrivit căreia temelia dezvoltării multilaterale a economiei naționale o constituie o industrie puternică, capabilă să înzestreze cu mașini și utilaje toate ramurile de producție, inclusiv agricultura.

Mecanizarea agriculturii constituie o pîrghie puternică pentru creșterea continuă a producției agricole și pentru transformarea ei într-o agricultură socialistă. Prin grija partidului și guvernului în satele patriei noastre au luat naștere numeroase centre industriale sub forma S. M. T.-urilor, menite să contribuie la întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, ajutînd-o pe aceasta din urmă să pășească pe drumul marii gospodării agricole socialiste, să smulgă pămîntului roade tot mai bogate, spre îndestularea întregului popor.

Astăzi, pe ogoare lucrează aproape 30.000 de tractoare convenționale (de 15 C.P.), peste 15.000 batoze, 1572 combine și mii de alte mașini agricole. Numai în prima jumătate a anului 1955, industria noastră a livrat agriculturii 2540 tractoare, 4370 de pluguri de tractor, 1585 semănători pentru cereale, 1600 secerători-legători, 1200 batoze și alte mașini și unelte agricole. Realizările obținute în înzestrarea tehnică a agriculturii noastre, mai ales în anii cincinalului, sînt cu atît mai grăitoare cu cît numai cu un deceniu în urmă exista în țara noastră un număr de 25.000 pluguri de lemn.

Numai în anul acesta S.M.T.-urile vor depăși volumul lucrărilor efectuate în 1954 cu circa 900.000 hantri. Tot în acest an, S.M.T.-urile au executat în gospodăriile colective lucrări de arat în proporție de 76,8 la sută, semănat de primăvară 45,6 la sută, treierat 100 la sută.

Cît de însemnat este acest rol al S. M. T.-urilor reiese și din următorul exemplu: acum 7 ani a luat ființă în Budești, raionul Oltenița, un S.M.T. In primul an, puțini țărani muncitori și-au lucrat pămîntul cu tractoarele. Printre aceștia, Emil Nicolae din comuna Șoldanu a obținut 2000 kg. grîu la hectar, adică cu 1200 kg. mai mult decît cei ce lucraseră cu vitele. In anul următor, numărul celor ce și-au lucrat pămîntul cu mașinile S.M.T.-ului a crescut la 2000, iar în al treilea an la 5000. In 1951 au luat ființă în raza de activitate a S.M.T.-ului 4 gospodării colective. Acum în toate cele 22 comune deservite de această stațiune există 25 gospodării colective și întovărășiri agricole. S.M.T.-ul lucrează aproape 40 la sută din suprafața arabilă din raza sa de activitate. Toți tractoriștii sînt fii de țărani muncitori din comunele din împrejurimi, iar acum alți 20 de tineri colectiviști și țărani muncitori învață tainele mecanizării lucrărilor agricole. Asemenea S.M.T.-uri sînt și cele din Sînnicolau Mare și Gottlob-Arad, Peciul Nou-Timișoara, Băilești, Segarcea-Craiova, Roman-Iași, Hărman, regiunea Stalin, Valu lui Traian-Constanța.

Mobilizarea tineretului din sectorul mecanizării agriculturii la îndeplinirea planurilor de producție, la ridicarea productivității muncii, la mecanizarea complexă a lucrărilor agrozootehnice și la executarea lor în mod exemplar, este o sarcină de prim ordin pentru organizațiile U.T.M. din S.M.T.-uri și gospodăriile de stat, pentru comitetele raionale și regionale ale U.T.M. Numeroase organizații U.T.M. au acordat și acordă o atenție principală antrenării tinerilor mecanizatori în muncă.

In anul acesta un număr însemnat de tineri mecanizatori s-au încadrat în întrecerea pentru realizarea a 1.000 hantri anual de fiecare tractor, lansată de Eroul Muncii Socialiste Vasile Voichiță, de la S.M.T. Sînnicolau Mare. In cinstea Congresului partidului, brigăzile conduse de V. Mușat de la S.M.T. Hagieni și Eusebiu Balcău de la S.M.T. Remus-Opreanu, regiunea Constanța, au realizat deja cîte 1.000 hantri de fiecare tractor.

Tot în cinstea Congresului partidului, mecanizatorii de la „1 Mai" Brăila au făcut arături adînci în volum de peste 11.000 hantri, ceea ce înseamnă cu 154 la sută mai mult decît în anul trecut și cu 94 la sută mai mult decît propriul lor angajament.

Organizațiile U.T.M. din S.M.T.-uri și gospodăriile de stat au datoria de a lupta pentru ridicarea continuă a calificării tinerilor mecanizatori care să corespundă nivelului tehnic al tractoarelor și mașinilor agricole perfecționate, cu care statul nostru înzestrează agricultura.

Nu mai puțin importantă este pregătirea politică a tinerilor mecanizatori, sarcină directă pentru organizațiile U.T.M. Printr-o temeinică muncă de ridicare a pregătirii sale politice fiecare tractorist, mecanic, agronom din S.M.T. să devină un propagandist și agitator înflăcărat și bine pregătit pentru cooperativizarea agriculturii.

Educarea comunistă a tinerilor mecanizatori trebuie să țintească de asemenea la întărirea răspunderii lor față de buna întreținere a mașinilor și utilajului, la dezvoltarea spiritului de inițiativă etc. Tînărul mecanizator reprezintă un element înaintat în sate, un luptător activ pe frontul construirii socialismului, în stare să atragă numeroși tineri țărani muncitori după sine. In același timp, trebuie dusă munca de atragere a noi și noi țărani muncitori către meseria de mecanizator.

Și întrucît majoritatea mecanizatorilor sînt tineri, este firesc ca această sarcină să revină organizațiilor U.T.M.

Este limpede că toate acestea cer comitetelor regionale și raionale U.T.M. să pună pe prim plan întărirea organizațiilor U.T.M. din S.M.T. și G.A.S. Numai organizații U.T.M. puternice, care duc o muncă serioasă vor putea să educe și să mobilizeze masele de tineri mecanizatori, sub steagul partidului, pentru îndeplinirea sarcinilor importante ce ne revin în lupta pentru socialism.

In memoria luptătorilor asasinați la 13 decembrie 1918

Marți dimineață, numeroase delegații de oameni ai muncii din Capitală au depus coroane și jerbe de flori la placa comemorativă din Piața Teatrului Național, închinată memoriei eroicilor muncitori luptători pentru libertate și o viață mai bună, asasinați din ordinul guvernului burghezo-moșieresc la 13 decembrie 1918.

Au fost depuse coroane de flori din partea Comitetului orășenesc București al P.M.R., Consiliului Central al Sindicatelor, Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor, Asociației foștilor deținuți și deportați antifasciști, C.C. al Sindicatului muncitorilor din poligrafie, presă și instituții de cultură, Combinatului poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Complexului C.F.R. „Grivița Roșie", Uzinelor „23 August", Fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej", I.T.B., precum și din partea altor întreprinderi și instituții din Capitală.

La placa comemorativă au făcut de gardă participanți la demonstrația de la 13 decembrie 1918 și muncitori din întreprinderi poligrafice.

Delegațiile de oameni ai muncii au păstrat un moment de reculegere în memoria eroilor care au căzut la 13 decembrie 1918 în lupta pentru libertate și bunăstarea poporului muncitor.

VIZITÎND EXPOZIȚIA AGRICOLĂ A REGIUNII BÎRLAD

Roade bogate în livezi și vii

Toamnă bogată a fost și în anul acesta pe meleagurile bîrlădene umplînd hambarele și podurile țăranilor muncitori din regiune. Fruntașii recoltelor bogate, au realizat recolte record. Printre ei și moș Ghiță Gheorghiu din comuna Străoane, raionul Panciu, a recoltat 4916 kg. porumb la hectar. Fotografia sa alături de zeci de alte fotografii ale fruntașilor recoltelor bogate poate fi văzută acum la Expoziția Agricolă Regională care s-a deschis nu de mult în orașul Bîrlad. Expoziția cuprinde dovezi grăitoare a dezvoltării agriculturii în regiunea Bîrlad în anii primului nostru plan cincinal.

Volumul lucrărilor agricole executate mecanic a crescut față de 1951 cu 215 la sută. Panourile ilustrează dezvoltarea S.M.T.-urilor din regiune. Numai la combine a crescut în ultimii 5 ani cu 900 la sută. Fiecare produs își are în sala B a expoziției sectorul lui.

Cele 2 sectoare, viticol și pomicol, amenajate cu mult gust, atrag desigur mulți vizitatori. Pot fi văzute zeci de soiuri de viță obținute în regiune; struguri din cei care au dat 12.000 kg la hectar, de la G.A.S. Odobești, sau ai țăranilor muncitori Pungă Nicolae din comuna Dălhăuți și ai lui Ranghianu Nicolae din comuna Străoane. Sala C este sala sectorului socialist. Produsele G.A.C.-urilor și G.A.S.-urilor din regiune, frumos prezentate, atrag atenția vizitatorilor. Ele vorbesc despre superioritatea muncii în comun: 5000 kg. porumb, 12.000 kg. struguri, 7200 kg. mere ionatane, 21.000 kg. cartofi, iată cîteva din recoltele obținute la hectar. Zeci de mii de țărani muncitori din regiune vor vizita această expoziție.

In fotografii; aspecte de la expoziție.

In cinstea Congresului partidului

Minerii se țin de cuvînt

Aproape 27.000 de tineri muncitori și tehnicieni din întreprinderile regiunii Hunedoara sînt antrenați în întrecerea socialistă, ducîndu-și la îndeplinire angajamentele luate în cinstea celui de al 2-lea Congres al P.M.R.

Pînă la sfîrșitul primei decade a lunii decembrie, brigăzile de tineret din bazinul carbonifer Valea Jiului au extras peste planul anual 27.000 tone de cărbune, față de angajamentul lor care prevede depășirea planului pe acest an cu 30.000 de tone. In fruntea întrecerii sînt tinerii mineri de la mina Petrila, care și-au întrecut angajamentul cu 3.000 de tone și tinerii mineri de la Uricani cu o depășire a angajamentului de 853 tone.

Brigăzile de tineret de la minele de fier Ghelar și Teliuc au trimis furnalelor de la Hunedoara și Calan, în plus față de plan, 1.500 tone de minereu, depășind astfel angajamentele luate cu 500 de tone.

Și-au îndeplinit planul

CONSTANȚA (de la corespondentul nostru). — In cinstea Congresului partidului, mecanizatorii de la S.M.T. Chirnogeni, raionul Negru-Vodă, au depășit planul anual al stațiunii pînă la 10 decembrie, cu 22,2 la sută. In acest S.M.T. toate brigăzile de tractoriști și-au îndeplinit prevederile planului de producție pe anul 1955.

Pe primul loc se situiază brigada a 15-a condusă de utemistul Marin Pascu care a realizat planul anual în proporție de 183 la sută, iar pe ultimul loc (al 18-lea) brigada a 4-a condusă de Marin Săndulescu care a realizat 101 la sută față de plan. Un număr de 8 tractoriști au realizat cîte două planuri ale campaniei de toamnă; printre aceștia Gh. Bobe a realizat 229 la sută față de plan, Ion Tudose 225 la sută, Amza Dumitru 222 la sută, etc.

Tinerii își îndeplinesc și depășesc angajamentele

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru).— Pe la începutul lunii octombrie a.c. organizațiile de bază U.T.M. din regiunea Ploești s-au angajat ca în cinstea Congresului partidului să realizeze printre altele recuperarea a 100 tone de țiței din batale, reactivarea a 15 sonde părăsite, forarea a 10 sonde, recuperarea a 10 tone de parafină, intensificarea muncii pentru colectarea a 200 vagoane de fier vechi etc. De la luarea acestor angajamente au trecut aproape două luni și iată că în prima decadă a lunii decembrie, organizațiile de bază U.T.M., analizînd felul cum s-au îndeplinit obiectivele propuse de tineret, raportează cu mîndrie partidului că tinerii regiunii Ploești, mobilizați de organizațiile U.T.M. și sub directa conducere a comuniștilor și-au îndeplinit și depășit în mare măsură angajamentele luate. Numai în sectorul foraj-sonde aplicîndu-se metoda forajului rapid, forajul sondelor cu debit puternic de apă și tratarea noroiului cu cărbune de Sărmășag, pînă la sfîrșitul primei decade a lunii decembrie s-au terminat de forat cele 10 sonde ale tineretului, iar din cele 15 sonde părăsite au fost reactivate cu un debit sporit de țiței 11 sonde. Cît privește recuperarea de țiței și parafină, tinerii și-au depășit angajamentele: pînă în prezent pe întreaga regiune au fost recuperate din batale și gropi de scurgere cantitatea de 397 tone țiței depășindu-și angajamentul cu 297 tone. Grăitoare sînt succesele obținute de brigăzile de tineret în această perioadă. Astfel, brigada condusă de utemistul Tudose Mihai din schela Urlați a strîns pînă acum 9.000 kg. țiței din batale și 700 kg. parafină, iar brigăzile de foraj ale tineretului, conduse de comuniștii Scoruș Constantin din schela Berca, Ion Nicorescu și Hangiu Dumitru din schela Boldești, Marinoiu Ion din schela Moreni au forat pînă acum cîte 2 sonde.

Succese grăitoare au obținut tinerii, pionierii și elevii în acțiunea de strîngere a fierului vechi.

Recenta analiză a scos în evidență că pe întreaga regiune a fost colectată cantitatea de 2.152.674 kg. fier vechi, dintre care 1.900.000 kg. au fost predate de tineri în contul întreprinderilor, iar restul a fost predat cooperativelor sătești și unităților I.C.M. pentru a fi trimise cuptoarelor din Reșița și Hunedoara. Astfel, ei au depășit și acest angajament, cu peste 15 vagoane fier vechi.

Tractoare din piese recondiționate

In dimineața zilei de 13 decembrie tinerii de la uzina „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin au sărbătorit îndeplinirea angajamentului luat în cinstea celui de al 2-lea Congres al P.M.R., de a construi cu piese recondiționate 3 tractoare M.T.Z.

Terminînd montajul ultimului tractor, mecanicul montor Stanciu Petrică, secretarul organizației U.T.M. și alți doi tineri au condus tractoarele pe platoul de rodaj, unde le-au predat Comitetului de partid, Comitetului U.T.M. și conducerii uzinei. In munca pentru traducerea în fapt a acestui angajament s-au evidențiat numeroși tineri ca Ștefan Iuga, Constantin Mareș, Ioan Popescu și Nicolae Ștefanciuc, care au fost sprijiniți și îndrumați de comuniștii Aurel Dumitru, Marin Alexandru și Augustin Grozea.

Premiații concursului de lucrări muzicale

Uniunea Compozitorilor din R.P.R. a dat publicității rezultatele concursului de lucrări muzicale scrise în cinstea celui de-al 2-lea Congres al P.M.R.

Premiul I a fost acordat compozitorului Radu Paladi, pentru lucrarea „Ciocanu și suveica" pe versuri de Nina Cassian și compozitorului Eugen Koffler, pentru lucrarea „Cîntec pentru eroii căzuți" pe versuri de A. G. Robu.

Premiul II a fost obținut de compozitorii Alfred Mendelsohn, maestru emerit al artei, pentru lucrarea „Mesaj" pe versuri de Mihail Beniuc, Vasile Popovici pentru lucrarea „Partidul" pe versuri de Eugen Frunză și Ana Severa Bentia, pentru lucrarea „Impărate pune pace" pe versuri populare.

Compozitorilor Dumitru Bughici, pentru lucrarea „Frunzuliță, mîndră floare" pe versuri de Stela Feliceanu, Teodor Bratu pentru lucrarea „Cîntec de urare" pe versuri de A. Toma, Sergiu Sarchizov, pentru lucrarea „Cîntecul meu" pe versuri de Ion Serebreanu și Andrei Adorjan pentru lucrarea „Cîntecul frăției pionierilor" pe versuri de G. Bacichi, li s-a acordat premiul III.

De asemenea, au fost acordate 5 mențiuni onorifice.

In cadrul concursului inițiat de Uniunea Compozitorilor din R.P.R. pentru studenții Conservatorului de Stat „Ciprian Porumbescu", premiul I a fost obținut de Liviu Dandara pentru lucrarea „Partid" pe versuri de Păuna Răzvan. Premiul II a fost acordat studenților Ion Dragomir pentru lucrarea „Cîntecul metalurgiștilor" pe versuri de A. Zarea și Liviu Dandara pentru lucrarea „Foaie verde, foaie lată" pe versuri de Popescu Pantelimon. Alexandru Hrisanide a obținut premiul III pentru lucrarea muzicală „Partid, partid, partid" pe versuri de Păuna Răzvan.

Sesiunea Institutului de cercetări agronomice al Academiei R. P. R.

Marți dimineața au început lucrările sesiunii de comunicări științifice a Institutului de cercetări agronomice al Academiei R.P.R., organizată în cinstea celui de al 2-lea Congres al P.M.R.

La lucrări au luat parte un mare număr de cercetători, ingineri și specialiști din stațiunile experimentale și laboratoarele I.C.A.R.-ului, precum și delegați ai altor institute de cercetări în domeniul agriculturii și reprezentanți ai Ministerului Agriculturii și Silviculturii.

Sesiunea a fost deschisă de acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R. După ce a trecut în revistă importantele realizări obținute de oamenii muncii din patria noastră în cinstea Congresului al 2-lea al P.M.R., vorbitorul a scos în evidență însuflețirea cu care cercetătorii din stațiunile experimentale și din laboratoarele I.C.A.R.-ului, ca și toți ceilalți oameni ai muncii din agricultură desfășoară o largă activitate pentru descoperirea și extinderea celor mai bune metode agrotehnice în vederea sporirii producției agricole.

MAESTRUL NOSTRU

Mai acum cîteva zile în urmă am avut o convorbire cu Constantin Blendea, student în anul VI la Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu" din București și cu pictorul Emil Aniței, care a terminat institutul acum trei ani, despre felul cum îi crește și ajută pe studenți, cum îi inițiază în tainele artei maestrul lor, pictorul Gh. Labin.

Intîmplările pe care mi le-au istorisit acești tovarăși n-aveau nimic ieșit din comun. Ele dezvăluiau totuși cîteva lucruri de preț care explicau pe ce se întemeiază respectul și dragostea lor pentru maestru, recunoștința pentru cel ce le-a condus primii pași pe calea, nu ușoară, ce și-au ales-o.

Un accent deosebit au pus ambii pe exigența înaltă manifestată de maestru față de pregătirea generală a unui viitor pictor. Nimic din viață, din cultură, nu trebuie să rămînă străin unui artist dacă el vrea să pătrundă dincolo de fenomenele exterioare ale vieții, în esența lor.

Sîntem siguri că meseria noastră reclamă o pregătire culturală multilaterală, cunoștințe vaste din toate domeniile, spunea cu înflăcărare Constantin Blendea. Incercăm de aceea să ne punem la curent cu toate evenimentele, citim unele publicații chiar dacă nu au o legătură strînsă cu specialitatea pentru care ne pregătim, mergem la spectacole. Intr-o zi, pe cînd ne aflam cu maestrul Labin în atelier, acesta ne-a întrebat ce părere avem despre un articol apărut în „Viața romînească". A trebuit să recunoaștem, spre rușinea noastră, că nu-l citisem. De altfel maestrul niciodată nu ne-a „prelucrat" direct în legătură cu necesitatea unei culturi pe mai multe planuri, ci așa, cu aluzii concludente, cu diferite exemple concrete, ne făcea să înțelegem această necesitate.

Totdeauna cînd veneam la maestru acasă îmi atrăgeau atenția publicațiile de tot felul pe care le vedeam pe masa sa. Unele erau deschise văzîndu-se sublinieri făcute în dreptul unor pasaje. La el puteai găsi oricînd traducerile unor articole referitoare la problemele de artă plastică ce le dezbătea presa sovietică sau publicațiile noastre de specialitate, și-a amintit tov. Aniței.

In secția pictură monumentală a anului VI sîntem puțini, doar 5 studenți. Asta n-a împiedicat stabilirea unei atmosfere entuziaste de lucru. Sigur că prietenia, intimitatea dintre noi, nu înseamnă că trebuie să ne tolerăm unul altuia greșelile. Asta am înțeles-o mai bine de la maestrul nostru — remarca studentul Blendea. Prietenia lui pentru noi, pe care am simțit-o mereu caldă, nu l-a împiedicat să ne arate deschis greșelile.

Imi amintesc cum anul trecut am primit să facem un proiect pentru decorarea unei încăperi la o instituție din Capitală. M-am gîndit să înfățișez în pictură trei momente din istoria patriei noastre legate de prietenia de arme romîno-rusă. Eram foarte încîntat că imaginea mea nu semăna cu cele care se creaseră pe această temă. Maestrul m-a ascultat atent. I-am citit în ochi aprobarea pentru elanul meu, pentru rîvna de a găsi idei noi. N-a fost însă de acord cu imaginea găsită de mine, idilică, dulceagă, lipsită de dinamism, neinteresantă. M-am împotrivit. Trebuie să știți că maestrul a reușit să înfrîngă la noi timiditatea inerentă în relațiile dintre profesor și elev. Mi-am susținut cu ardoare punctul de vedere. Gîndindu-mă apoi mai cu seriozitate, mi-am dat seama că avea dreptate și l-am ascultat, concepînd o imagine mai realistă, mai sobră a temei alese.

Că maestrul Labin încurajează discuțiile creatoare între studenți ca unul din mijloacele cele mai eficace pentru găsirea adevărului artistic, ne-o dovedesc și spusele pictorului Aniței. Faptul pe care ni-l redă atinge încă o latură a măiestriei de pedagog a profesorului Labin: știința de a face să triumfe, oarecum pe nesimțite, un punct de vedere just.

Maestrul Labin încuraja totdeauna discuțiile dintre studenții grupei noastre. Și se discuta aprins. Mai ales despre rolul și scopul compoziției în pictură. Avea metoda lui în privința convingerii unora care se încăpățînau a nu încerca să îmbogățească conținutul artei lor prin compoziții tematice. Ne cerea să aducem săptămînal schița unei asemenea compoziții. După ce, timp de mai multe săptămîni, nu prezenta maestrului schițele de compoziții care-i reveniseră, studentul respectiv observa că maestrul nu se mai ocupă la fel de atent ca înainte de lucrările sale. Sigur că nimănui nu-i convenea să se lipsească de ajutorul profesorului.

Tact pedagogic înseamnă și atunci cînd știi să trezești la student mîndria pentru profesiunea pe care și-a ales-o, ambiția de a da lucrări cît mai realizate.

M-am dus odată încîntat să-i arăt o lucrare extrașcolară pe care o lăudaseră mulți. Ea înfățișa un fel de serbare cîmpenească a pionierilor dintr-un sat. După ce a privit-o atent, maestrul mi-a spus că aproape se îndoiește că autorul sînt eu din moment ce are numeroase scăderi în ceea ce privește lumina și perspectiva și pe care un student cu pregătirea mea în nici un caz nu ar fi putut să le dovedească. Nu trebuie, cred, să mai adaug — a mărturisit Blendea — cît de rănit a fost amorul meu propriu. Asta n-a însemnat doamne-ferește că a acceptat s-o distrug, așa cum îmi pusesem de gînd. Calm, liniștit, mi-a explicat ce nu e realizat și cum se poate îndrepta.

Discuțiile au mai relevat încă ceva, din felul de a preda pictura al maestrului Labin, și anume că el a înțeles că aceasta nu înseamnă a transmite propria-i manieră de lucru, ci că tînărul trebuie să pășească în lumea artelor cu o personalitate formată în concordanță cu gustul, preocupările și aspirațiile lui. Aceasta s-a realizat datorită unei preocupări atente, de fiecare zi, față de munca studenților, datorită răbdării cu care tov. Gh. Labin a explicat greșelile și felul cum se pot ele îndrepta, fără să pună el însuși mîna pe pensulă.

Cît nu s-a zbătut maestrul ca, încă de pe băncile institutului să căpătăm simțul răspunderii, să învățăm să ne descurcăm singuri în diverse împrejurări. Imi amintesc cum angaja lucrări de decorare a unor expoziții pe care ni le dădea nouă, elevilor săi, să le executăm. Ne lăsa un timp să muncim singuri. Simțeam nevoia sfaturilor lui. Il căutam. Lăsa vorbă că e plecat. Venea mai apoi să vadă ce am lucrat și-și făcea observațiile. Aflam după aceea că de altfel tot timpul s-a interesat și a supravegheat totul. Aceasta și-a amintit-o pictorul Aniței. Colegul său mai tînăr relata un fapt mai recent:

Maestrul a ținut ca lucrarea noastră de diplomă să fie un lucru folositor, să nu rămînă doar în arhiva institutului. A alergat, s-a interesat și a reușit să angajeze decorarea plafonului unei săli de teatru din București. Ce fericit va fi acela al cărui proiect — la care lucrăm acum cu înfrigurare — va fi aprobat! Dar indiferent care proiect îl vom executa, vom avea cu toții mulțumirea că ne aducem contribuția la înfrumusețarea vieții oamenilor. Peste un an, doi, oricare dintre noi va putea spune, poate, celui care-l va însoți într-o seară la teatru: „Vezi pictura aceasta de pe plafon? Și eu am lucrat la ea".

★

In aceste convorbiri nu s-a spus niciodată un lucru, poate tocmai fiindcă el era atît de firesc, reieșea din tot ce s-a spus despre maestrul Labin, fiind cuprins în calitățile sale de artist și pedagog, ilustrate prin exemplele date, fiind legat de înțelegerea și omenia lui: maestrul e comunist...

ANA MIHAILESCU

Insemnări

M-am întîlnit cu un motociclist

Trenul electric de la Petroșani care trebuia să mă ducă pînă la Petrila a plecat din gară cînd mai aveam exact zece pași ca să-l ajung. Neavînd alt mijloc de transport am plecat pe jos, filozofînd despre ingratitudinea trenurilor care au prostul obicei de a pleca din gară chiar în clipa cînd ultimul călător, istovit de fugă și emoție, ajunge pe peron.

Pe șosea era un noroi „abundent". Niște „Tatre" și niște „Zis"-uri imense treceau în viteză zugrăvind cu o pastă aproape lichidă gardurile și hainele călătorilor neatenți. In clipele acelea purtam o aversiune profundă față de toți conducătorii de mijloace de locomoție mecanizate ale secolului nostru. Drept pentru care m-am simțit foarte satisfăcut întîlnind în cale un tînăr care împingea transpirat și istovit o motocicletă.

— Ce-i frățioare? îl întreb eu zîmbind cu tîlc. Nu mai are aburi?

— Are, că doar e nouă.

— Aha, și-acum îi faci botezul noroiului. Dar de ce nu încerci să te sui pe ea?

— Nu știu să conduc.

— Inseamnă că nu-i a dumitale.

— Ba e a mea. Acum am cumpărat-o.

— Cît te-a costat?

— 6500.

— Ai avut atîția bani?

— Am avut. Dacă muncesc de ce să n-am? Eu sînt miner în grupa lui Sidorov, dacă ai auzit de el. Scot pe lună cam o jumătate de motocicletă. Aveam de mult ambiția să-mi cumpăr o motocicletă. Mîine intru în concediu și mă apuc să învăț s-o conduc. Ce zici, e greu?

— Nu cred. Ca și pe bicicletă, numai că aici are și motor.

— Păi vezi! Asta e. Aici e cu motor.

Am discutat pînă la Petrila. După ce ne-am despărțit, m-am dus la comitetul U.T.M. al minei. Secretarul, tovarășul Dobrican, tocmai pregătea o consfătuire cu brigăzile de tineret. Am citit raportul comitetului și m-au surprins cîteva fapte care erau citate în el, privind nivelul de viață al tinerilor mineri, pentru că de obicei nu intră în practica multor raportori de ai noștri utemiști să sufle vreun cuvințel despre viața personală a tinerilor, punct pe care uită întotdeauna să-l treacă în planul lor de muncă și pe ordinea de zi. In acest raport se vorbea însă, ce e drept pe scurt, despre faptul că tinerii mineri cîștigă din ce în ce mai mult, ceea ce duce la ridicarea nivelului lor de viață. Se spunea că pe luna octombrie Radu Moldoveanu a cîștigat 2800 lei, Gheorghe Neagu 2100, Gheorghe Croitoru 2200, Anton Kibedin 2600 etc. Tinerii își gospodăresc din ce în ce mai bine salariul. Astfel, Nicolae Dinescu, deși locuiește la cămin, și-a cumpărat o garnitură de mobilă, Traian Boteanu un aparat de radio, C. Zgîmbău (am aflat că e tînărul pe care l-am întîlnit pe drum) o motocicletă, Virgil Serea, 6 costume de haine.

In raport nu se spunea mai mult. Cînd am plecat de la Petrila, pe la mijlocul drumului, un fapt a complectat aceste date: afară de camioanele care treceau necontenit pe șosea m-a mai stropit cu noroi și o motocicletă.

— Cine mai e și ăsta care trece așa furios? l-am întrebat pe un cetățean care venea în urma mea.

— Lasă-l, nu i-o lua în nume de rău. E tot un băiat de-al nostru. Un miner.

ION BĂIEȘU

Din aportul tineretului la străpungerea tunelului hidrocentralei „V. I. Lenin"

Cîţiva din cei 4.000

Primele rînduri ale participanţilor la mitingul ce a avut loc cu prilejul străpungerii tunelului erau ocupate de tinerii brigadieri. Unii, cei veniţi de la Cerna-Jiu şi Ozana-Cracău, n-au decît puţine zile pe şantier. Alţii însă cunosc construcţia de la începutul ei. Marea sărbătoare la care participă e o sărbătoare nu numai a constructorilor vechi ci şi a constructorilor noi. De aceea ei aplaudă cu atîta căldură sau strigă din inimă cîte un „Hei rup" şi „Ura" în cinstea celor sărbătoriţi.

Mulţi tineri, ale căror nume şi fapte sînt amintite acum cu căldură în cuvîntări, cu ani în urmă au venit şi ei pe şantier — majoritatea ca brigadieri. Aici s-au călit în focul muncii de constructori, s-au calificat, devenind oameni de nădejde ai şantierului. Din cei 4000 de tineri care au muncit ca brigadieri pe şantierul tunel, peste 2000 s-au calificat în diverse meserii. Azi, celor mai vrednici li s-au înmînat ordine, medalii şi diplome de onoare ale C.C. al U.T.M. pentru merite deosebite.

Cum să nu-ţi crească inima cînd auzi numele altor tineri decoraţi, cînd înţelegi ce înseamnă peste 2000 de tineri constructori calificaţi pe şantier!

Pentru a cunoaşte şi mai bine pe aceşti tineri, cărora partidul le-a deschis pe şantier calea spre viitor, să facem cunoştinţă cu cîţiva dintre ei.

*

...Utemistul Măcărescu Gheorghe a venit la Bicaz tocmai din părţile Aradului. Cînd şi-a terminat stagiul de brigadier unii prieteni i-au spus: „Ce să mai stăm pe şantier, hai mai bine acasă!" Măcărescu avea însă alte gînduri: vroia cu orice chip să se califice în meseria de electrician. Dacă-l întrebi de ce şi-a ales tocmai această meserie, el îţi răspunde: „pentru că mi-a plăcut electricitatea. Nu construim doar o hidrocentrală?"

Luni de-a rîndul, după orele de lucru, Măcărescu îşi lua cărţile, caietele şi mergea la şcoala de calificare. Aici, ajutat de profesori şi maiştri pricepuţi, el dezlega probleme, pătrundea adînc în tainele electricităţii. Cînd a terminat şcoala de calificare de gradul III s-a simţit înzestrat cu mîndru de meseria pe care o cunoaşte.

După anii de armată, tînărul s-a reîntors pe şantier. Vechii tovarăşi l-au primit cu bucurie. Bun organizator, utemistul Măcărescu este azi responsabilul unei brigăzi de tineret la tunel-intrare. Minerii îl preţuiesc pentru operativitatea şi felul în care ştie să repună în funcţie locomotivele electrice. Dacă înainte trecea o săptămînă pînă „se pune pe picioare" o locomotivă, azi brigada condusă de el a redus acest timp la o zi-două.

Viaţa lui Măcărescu s-a legat de şantier nu numai prin muncă, ci prin familie. Aici s-a căsătorit cu o tînără electriciană pe care el însuşi a calificat-o. Azi au şi o fetiţă, fapt despre care îţi povesteşte cu multă mîndrie.

*

...N-a fost de loc uşor pînă cînd utemista Varvara Creţu a reuşit s-o convingă pe mama ei să-i dea voie să vină pe şantier. Ca brigadieră, Varvara era mereu evidenţiată la careu. Apoi, cînd alţi brigadieri au plecat, Varvara a trimis acasă doar un plic: „Mamă, eu rămîn pe şantier, am început să învăţ sudura şi urmez la şcoala de calificare". Mai tîrziu fratele ei, Gheorghe, i-a scris din armată felicitînd-o pentru succesele obţinute. Tovarăşii din comitetul U.T.M. îl înştiinţaseră cum munceşte sora lui pe şantier.

Cu mîndrie îţi arată şi acum fotografia care i-a apărut la rubrica fruntaşilor în ziarul raional. Dar utemista Varvara Creţu lucrează bine nu numai în producţie ci şi pe tărîm social; ca membră a comitetului U.T.M. ei nu-i este indiferent cum se comportă tovarăşele sale de muncă.

Dacă ieri mama nu o lăsa să plece pe şantier, azi şi dînsa e desigur mîndră că are o fată calificată care o ajută şi care contribuie la construirea unei lucrări vestite, hidrocentrala „V. I. Lenin". Izvorul de lumină de la Bicaz va ajunge odată să lumineze şi casele din satul Tibăneşti, regiunea Iaşi, unde trăieşte acum bătrîna.

*

...Marcu Raicovici e un miner vechi pe şantier. Sînt patru ani de cînd a intrat prima dată să lucreze în tunel. Mai întîi şi-a făcut ucenicia ca ajutor de miner, apoi cînd a trecut la galeria superioară să lucreze, ajutat de comunistul Mălăncioiu a format o brigadă de tineret. Despre succesele obţinute după aceea tovarăşul Marcu nu-ţi vorbeşte prea mult. Îţi spune doar atît: la 25 iunie 1953 am primit Diploma de onoare a C.C. al U.T.M.

În fiecare zi, ca şi acasă, şi în tunel Marcu se întîlneşte cu bătrînul său tată, vestit tunelist încă de pe şantierul Salva-Vişeu.

Tatăl şi fiul, amîndoi mineri, dau împreună asaltul spre inima muntelui.

Lor li s-a alăturat şi Luca 2, fratele mai mic al lui Marcu, care terminîndu-şi stagiul militar „a tras şi el spre şantier".

Aici Marcu a îndrăgit cu foc o tînără. Într-una din zile el i-a spus tatălui său că se căsătoreşte cu o fată de la cantină. Azi amîndoi se mîndresc cu fetiţa care a împlinit un an şi 8 luni. Fratele său, Luca 2, care şi-a întemeiat şi el familie are un copil de 8 zile. Luca 3 este numele viitorului tunelist.

Cînd duminică, la mitingul de după străpungerea tunelului, conducătorii guvernului i-au înmînat Ordinul Muncii clasa a III-a, Marcu Raicovici se gîndea la ziua cînd, utemist fiind, a venit aici, ca şi la ziua cînd a intrat în partid. Atunci el a promis comuniştilor că va şti să-şi facă datoria.

*

...Utemistul Ion Pruşcă e din octombrie 1952 pe şantier. Atunci cînd i s-a înmînat carnetul roşu de utemist şi-a luat un angajament solemn: „Să devin un constructor de nădejde al hidrocentralei". Faptele de pînă acum sînt o dovadă care confirmă respectarea angajamentului. Azi utemistul Pruşcă e unul din cei mai buni excavatorişti. Vitregiile naturii, condiţiile grele din tunel nu l-au speriat niciodată. Viaţa de tunelist l-a ajutat să-şi formeze un caracter dîrz. De 25 de luni conduce cu pricepere excavatorul. Acum el îşi aminteşte de momentele grele, unele chiar deosebit de grele cînd trebuia să lucreze în ploaie, ud pînă la piele în tot timpul şutului. Însă nici apa, nici presiunile nici gazele nu l-au împiedicat să-şi facă drum cu excavatorul prin munte. Azi, cînd tunelul s-a străpuns, bucuria lui e nemărginită. Aceasta e şi o victorie a muncii sale...

*

Ar fi multe de spus despre aceşti bravi tineri constructori. Povestea vieţii fiecărui tînăr crescut aici nu e altceva decît povestea şantierului. Încrederea acordată tineretului de către partid... Tineretul s-a angajat în faţa partidului să construiască hidrocentrala înainte de termen. Aici cresc mereu noi şi noi harnici constructori. Brigadierii de azi, mîine vor avea şi ei aceeaşi poveste de depănat despre viaţa lor.

Peste cîţiva ani, cînd va fi gata barajul, tunelul şi uzina, mulţi din tinerii care azi abia au sosit ca brigadieri pe şantier vor urca şi ei cu fruntea sus la tribună.

Atunci turbinele vor cînta cîntecul lor harnic, milioane de becuri se vor aprinde şi la lumina lor toată ţara va citi: „Hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Bicaz, Şantierul Naţional al Tineretului, a intrat în funcţiune".

C. ANDREESCU
Corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Bacău

Mîndria tinerilor brigadieri

* *

Pe şantierul hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz, declarat recent de partid şi guvern ca Şantier Naţional al Tineretului, aportul tinerilor muncitori şi al tinerilor brigadieri voluntari sub îndrumarea comuniştilor a fost deosebit de important în lupta pentru construirea hidrocentralei, pentru străpungerea tunelului de aducţiune înainte de termen.

* *

☆ **Peste 4.000 de brigadieri ai muncii voluntare, mobilizaţi de organizaţiile U.T.M., au lucrat pe şantierul tunelului de aducţiune — şantier al tineretului.**

☆ **Peste 2.000 de tineri brigadieri s-au calificat pe şantier în diferite meserii.**

Astfel, tînărul Mătuşa Axinte a devenit electrician şi secretarul organizaţiei U.T.M. la tunel-ieşire, tînărul Bîrlan Nicolae a devenit mecanic, tînărul Vasile Darie, fost brigadier la Bicaz şi de curînd decorat cu Medalia Muncii pe şantierul Ozana-Cracău, s-a reîntors aici şi lucrează la excavatii, tînărul Adam Francisc e azi miner la tunel-intrare, iar tînărul Eremia Chihaia, instalator.

☆ **Dintre tinerele fete brigadiere s-au calificat de asemenea un mare număr. Varvara Creţu este astăzi sudor şi mecanic de pompe, Lucia Mutulică este mecanic de pompe, Veronica Vîrtan este conductor de locomotivă, iar Aurelia Marcu — ajutor de miner.**

☆ **Peste 300 din foştii brigadieri s-au stabilit definitiv pe şantier. Mulţi s-au căsătorit întemeindu-şi familii.**

☆ **Cei mai mulţi dintre inginerii de la construcţia hidrocentralei au mai puţin de 28 de ani. Dintre tinerii ingineri, numeroşi au învăţat în Uniunea Sovietică. Azi, în diferite puncte ale construcţiei lucrează cu succes tineri ingineri ca tovarăşii Roşu, Nistor, Trelea, Kameniţer şi alţii.**

☆ **De pe şantierul hidrocentralei s-au ridicat cadre valoroase, mulţi tineri plecînd în şcoli de specializare şi facultăţi.**

* *

Brigada lui Cociş Ion de la turnătoria de oţel a Uzinelor „Ernst Thälmann" s-a angajat ca în cinstea Congresului partidului să-şi depăşească zilnic normele cu 10 la sută.

Tinerii îşi îndeplinesc cu cinste acest angajament.

În fotografie: maistrul comunist Ionaşcu Eliad, dă indicaţii membrilor brigăzii la modelarea şi turnarea unor noi tipuri de role de şenile pentru tractoare.

Foto: RADU COSTIN

* *

La orele de consultaţii

Cît preţuieşte un amănunt

Să tot fi făcut un kilometru plimbîndu-se prin cameră.

Din cînd în cînd îşi arunca ochii asupra proiectului şi mai-mai că-i venea să plîngă. Cum se poate, el, Tănase Nicu, om în toată firea, să se împiedice de un fleac şi să nu ştie cum să iasă la capăt? E drept, la curs nu se pot da chiar toate amănuntele asupra unei probleme; i se indicase însă şi bibliografia pe care s-o consulte, şi uite, nici cu asta n-o poate scoate la cap.

Îi trecuse lui prin gînd o idee, dar îi era ruşine să şi-o mărturisească. Să-i ceară ajutorul lui Dimulescu Gheorghe? E sigur că el n-o să-l privească de sus, doar amîndoi, înainte de a veni la Institutul de petrol şi gaze, au fost lăcătuşi mecanici. Totuşi, ceva parcă-l ţinea pe loc. De ce adică să ştie Dimulescu că prietenul lui, Nicu, nu-i în stare să rezolve singur o problemă?

Şi a încercat din nou, singur, să vadă unde greşise. A întors proiectul de cîteva ori peste cap, a umplut cîteva coale cu calcule, a mai şters, dar de ieşit tot nu i-a ieşit nimic.

După cum proiectase el, caracteristica calculată nu coincidea cu cea normală. Aceasta ducea la proasta funcţionare a pompei prin pierderi mari şi randament mic. Aproape că-i venea să lase totul baltă. Îşi aminti însă ruşinat ce morală i-a făcut odată fiului său Nicuşor, care într-o zi şi-a lăsat caietele vraişte şi a plecat să joace mingea pe stradă, pentru că nu-i ieşea de loc rezultatul la o problemă. Se putea ca el să procedeze ca Nicuşor?

A hotărît: va merge la institut. Cu siguranţă că tovarăşul asistent Vlad Ion e acolo şi-l va ajuta.

În sala de consultaţii era aproape toată grupa. Era rîndul lui Virgil Jugureanu. Greu se mai lăsase şi acesta convins să dea pe la consultaţii, şi să se lase de prostul obicei de a trece peste material chiar dacă nu înţelege unele probleme. Acum e unul dintre cei mai buni studenţi ai grupei 401. La început însă, i-a venit cam greu. I se părea că e mai bine cum face prietenul lui, Vasile Strasman, care nu dă pe la nici o consultaţie şi la seminarii nu e niciodată pregătit. Colectivul grupei l-a făcut însă să înţeleagă cît de dăunătoare este această atitudine.

În sfîrşit, veni rîndul lui Nicu Tănase. Tovarăşul Vlad îl cunoştea bine şi-şi dădea seama că acum Tănase nu-i în apele lui, dar se făcu că nu bagă de seamă.

— Ce-i, tovarăşe Tănase?

— Iaca am pocit pompa — şi-i arătă asistentului proiectul care nu-i ieşea.

După cîteva indicaţii fruntea lui Tănase începu să se descreţească. În cîteva minute, cu ajutorul tovarăşului asistent, Nicu Tănase a înţeles unde greşise calculul.

Ce simplu era acum de continuat proiectul şi cît şi-ar mai fi bătut capul cu el dacă se încăpăţîna mai departe să nu vină la consultaţii!...

Şi într-adevăr a fost simplu; peste patru zile, pe masa de lucru a tovarăşului asistent se afla primul proiect din grupă, depus cu 15 zile înainte de termen. Era proiectul lui Nicu Tănase.

ION NACEA

Pentru 3.000 vagoane de cărbune peste plan

Însemnări despre întrecere

Ceasuri întregi am tot urcat şi am coborît la mina Vulcan, ba pe o galerie, ba pe un suitor, şi cînd vroiam să mă feresc de un stîlp sau de vreo baltă, simţeam cum casca tare se izbeşte de bulgării colţuroşi de cărbune din tavanele scunde. De undeva răzbătea pînă la mine huruitul vagoneţilor şi răbufniturile parcă din ce în ce mai înfundate ale unor explozii. În ce direcţie s-o iau acum?

Ca şi cînd ar fi ghicit încurcătura în care mă aflam, un tînăr, care mă ajunsese din urmă, îmi zise:

— Vino cu mine!

După voce, cu uşurinţă l-am cunoscut că este tînărul care discută la gura puţului, cu atîta aprindere, cu unul dintre inginerii sectorului.

— Credeam că ai şi ajuns — îmi zise el — după ce parcurserăm vreo cîţiva metri împreună. Sîntem doar aproape. Uite, în abatajul de acolo lucrează Csiki!

Ceva mai tîrziu am aflat că tovarăşul meu de drum lucrează tocmai în brigada lui Csiki şi că îl cheamă Vasile Pieptan.

Iată-mă ajuns. Csiki mă întîmpină cu o privire prietenoasă. Faţa-i ovală, nasul puţin arcuit străjuit de doi ochi căprui, privirea-i blîndă te fac să-l simţi apropiat, de la prima vedere. O şuviţă de păr i se revărsa de sub cascheta de pînză bachelizată. Sub îmbrăcămintea-i de doc, ghiceai cu uşurinţă muşchii vînjoşi. Nu are mai mult de 32 de ani. Este cel mai „bătrîn" din brigadă. Cel mai tînăr este Desideriu Csiki — fratele mai mic — care de curînd a trecut pragul celui de al nouăsprezecelea an.

Numele şefului de brigadă este cunoscut nu numai aci la Vulcan ci pretutindeni în regiune. Numele lui e rostit deseori în adunările organizaţiei U.T.M., fotografia i-a fost pusă la panoul de onoare al minei, iar ziarul raional şi staţiile de radioamplificare de la Vulcan şi Petroşani au vestit nu odată succesele lui în muncă. Astea toate, nu-l tulbură. El ştie una: în fiecare lună să-şi facă planul şi să dea cît mai mulţi vagoneţi în plus. Despre munca pe care o depune ca şef de brigadă de tineri mineri, nu-ţi vorbeşte mai nimic. Te trimite la sindicat, la U.T.M., iar uneori chiar la direcţiune. Să afli de acolo, tot ce ai nevoie să afli. Este un om modest. Aflasem că tovarăşului Popescu — secretarul organizaţiei de bază U.T.M. — îi spusese unul dintre ortaci despre consfătuirea ce a avut loc în brigadă şi că secretarul l-a oprit chiar în ziua aceea pe Csiki şi l-a întrebat cam aşa:

— Am auzit că vrei să dai două mii de tone de cărbune peste plan. E adevărat, Csiki?

— Apoi dreptu-i. Am zis că pînă la 7 noiembrie vom da 400 tone, iar restul, 1.600 pînă la 23 decembrie. La şedinţa pe sector ai să afli mai multe.

În minele Văii Jiului, tineretul pornise întrecerea pentru cele 3.000 vagoane de cărbune peste plan. Brigăzilor de la Petrila şi Uricani de unde pornise chemarea, li se alăturară şi brigăzile de tineri mineri de la Aninoasa, Lonea şi Vulcan. Iovan Andronic cu ortacii lui fură printre primii de la Vulcan care se angajară să dea şi ei cîteva sute de tone de cărbune peste plan.

Cînd însă secretarul îi ceru părerea la consfătuirea ce a avut loc pe sector, Iovan începu să-şi caute cuvintele.

— Şi eu tovarăşe m-am sfătuit cu ortacii că aşa se cade ca să întîmpinăm Congresul, sărbătoreşte! Partidul e cel care ne-a călăuzit paşii de ne aflăm astăzi aici. Altfel cine ştie pentru a cîta oară mă angajam argat sau poate că eram chiar fără de lucru. Aşa că şi noi vom da 2.000 tone peste plan.

Socaci, unul din şefii de grupă, cel care are parcă ardei pe limbă de nu-i vine de loc să tacă, îl trase pe Csiki de mîneca bluzei şi îi spuse ceva la ureche. În momentul în care Csiki tocmai vroia să spună cu glas tare cele şoptite de Socaci, Iovan i-o luă înainte fără să i se fi dat cuvîntul, cerînd ca brigada lui să fie în întrecere cu a lui Csiki.

— Bine! adăugă secretarul. Să vedem care pe care! Urma alege!

...La sfîrşitul primelor zile de întrecere, cînd se făcură unele calcule, pe graficul din faţa minei se vedea că brigada lui Iovan o luase înaintea celorlalte şi că brigada lui Csiki era pe locul 4.

— Dacă mergem aşa, ca melcul, să ştiţi, mă ortaci că nu facem mare treabă — le-a spus Csiki mofluz.

Dar nu au ajuns în frunte nici în cea de a doua decadă. „Iovan, împreună cu ortacii lui, muncesc răzbit" — le spunea deseori Csiki ortacilor lui.

...În schimbul de dimineaţă erau doar doi oameni în afară de Csiki. Cel de al patrulea ia-l de unde nu-i.

— Unde-i alde Harja, măi Vasile?

— Nu ştiu — răspunse în acelaşi timp cu Vasile şi Moise.

— I s-o fi făcut dor de ducă, hai?

— Doar mai e pînă la leafă! dădu glas cătrănit şi Socaci.

— Ce-i de făcut? — întrebă cu voce cam aspră Csiki.

Nu-i plăceau lui nici în ruptul capului asemenea situaţii. Cum să se împace Csiki cu absenţele nemotivate? Nu se împăca el nici în trecut, dar pasă-mi-te acum de cînd cu angajamentul şi cu întrecerea cu Iovan!

A doua zi pe Harja l-au judecat ortacii. Acum, el s-a angajat să nu mai lipsească niciodată de la şut.

„Şutu-i şut, iar plimbarea-i plimbare".

Csiki ăsta — nu exagerez cu nimic — este un îndrăgostit de meseria lui. Dacă atunci prin '48, cineva l-ar fi întrebat de ce a venit la Vulcan, ar fi răspuns simplu şi tăios: „M-am săturat de mizerie!". Apoi, meseria aceasta i-a devenit dragă. De cînd e la Vulcan, minerii au despre el numai cuvinte de laudă. Asemenea cuvinte au fost spuse şi atunci cînd comuniştii l-au primit în rîndurile candidaţilor de partid.

...De cînd cu întrecerea între cele două brigăzi, Csiki şi Iovan veneau parcă mai des prin biroul normatorului şef. Pe amîndoi îi interesau realizările celor două brigăzi.

Cu toată intensitatea cu care se ducea întrecerea, cei doi responsabili de brigadă deveniseră parcă şi mai buni prieteni. Din întrecere, amîndoi aveau de cîştigat. Cine avea să iasă primul însă?

...Schimbul de dimineaţă al lui Csiki venise mai devreme ca de obicei. Tot aşa făcură şi ortacii lui Iovan. Aveau să-şi împărtăşească unul altuia experienţa pozitivă căpătată în muncă. Din discuţii a reieşit atunci că ortacii lui Csiki nu fac întotdeauna schimbul la locul de muncă, în timp ce ai lui Iovan respectă cu stricteţe acest lucru. De asemenea, au găsit că uneori pămîntul pe care îl folosesc oamenii lui Csiki la astuparea găurilor după ce se pune explozibilul, este prea moale, ceea ce face ca în urma exploziei ruperea stratului de cărbune să nu fie maximă.

...În ort se puşcase încă de la intrarea în şut. Fumul acru al exploziei mai stărui puţin timp în abataj. Ion Humyodi, un tînăr cu faţa măslinie, Ştefan Lorincz, cu fruntea încreţită şi cu aerul omului veşnic preocupat, cot la cot cu Csiki, începură să controleze dacă nu cumva vreun bulgăr de cărbune avea să se desprindă din tavan fără de veste. Era în mişcările lor atîta precizie cum greu îşi poate cineva închipui.

Îndemînarea te izbea de la prima vedere. Cantitatea de cărbune dislocat era parcă mai mare ca oricînd.

— O să faci treabă bună azi — îi spuse Socaci, şeful schimbului de noapte, care nu plecase încă din abataj. În felul ăsta îl întrecem pe Iovan! Rîzînd, îi strînse mîna şefului de brigadă şi plecă cu paşi grăbiţi.

Cu o uşoară fluturare a mîinii, Emerik Csiki făcu un semn cunoscut lui Desideriu Csiki — vagonetarul din schimbul de dimineaţă — şi vagoneţii gata pregătiţi au şi început să huruie pe şinele metalice.

— Mai aproape! Aşa! Încă un pic. Apoi primele lopeţi de cărbune cad cu sgomot sec pe tabla groasă a vagonetului.

...Un ortac aduse vestea că la „ziuă" au fost scoşi aproape 20 de vagoneţi cu cărbune. Faţă de 8 sau 10 cît scoteau pînă la această oră în alte zile, era desigur o realizare importantă. Şi cînd te gîndeşti că mai sînt aproape patru ceasuri pînă la terminarea şutului! Lui Csiki îi vine să tragă un chiot de bucurie, aşa ca feciorii de prin părţile Reghinului, unde trăise mai înainte. Ceva lăuntric parcă îl reţine: „ce vor spune ortacii, văzîndu-şi şeful de brigadă chiuind! Mare lucru-i şi autoritatea asta, dom-le!".

I. NEACŞU

SĂRBĂTOAREA CĂRŢII — SĂRBĂTOARE A ÎNTREGULUI POPOR

Dumitru Mircea
Scriitor
laureat al Premiului de Stat

Iată-ne în faţa unui mare eveniment cultural — Luna Cărţii. Prilej de trecere în revistă a strădaniilor pentru culturalizare, a înfăptuirilor în acest domeniu; de asemenea o apreciere asupra a ceea ce mai avem de făcut...

Mai întîi, demn de subliniat mi se pare a fi numărul mare de biblioteci. Le întîlneşti astăzi pretutindeni — la cluburi, la căminele culturale, la diferitele şcoli şi institutii, pe şantiere, în creierii munţilor la tăietorii de păduri, în unităţile militare, în gospodării de stat şi colective, — pretutindeni. Cred că nu există comună care să nu aibă biblioteca sa, populată cu cele mai noi apariţii de beletristică, de ştiinţă popularizată, de ideologie. Dacă înainte de eliberare existau la noi circa 5.000 de biblioteci, majoritatea funcţionînd pe lîngă şcoli şi institute de specialitate, astăzi avem aproape 40.000 unităţi dintre care cam 13.000 de biblioteci funcţionează numai la sate.

Am oroare de cifre, mai ales în corpul unui articol. Cu toate acestea, acum, parcă mă bucur că-mi stau la dispoziţie, reflectîndu-mi ca o oglindă perfect şlefuită drumul parcurs de noi. În anii cincinalului editurile noastre au scos de sub tipar 14.400 titluri de cărţi, însumînd 222.000.000 exemplare. Să citim bine: două sute douăzeci şi două milioane. Şi cînd te gîndeşti că ţara noastră are optsprezece milioane de locuitori! În cadrul bibliotecilor noastre există cam 50 milioane de volume. Ce s-a făcut cu restul exemplarelor? Restul exemplarelor au luat drumul bibliotecilor personale, aşezate în rafturi curate, la îndemîna posesorului. Tot statistica ne spune că rare-s cărţile care să nu se epuizeze în cîteva luni.

Nemijlocit ţi se iscă o firească întrebare: cum se explică acest fenomen cu totul şi cu totul nou pe meleagurile noastre? Aş răspunde mai întîi că există o cauză fundamentală: setea de cultură. Dar setea aceasta se cuvine a fi potolită cu ceva. Şi iată că sub veghea necurmată a partidului au început să prindă viaţă la noi cuvintele marelui Lenin, care spune că socialismul începe acolo unde milioane de oameni îşi însuşesc cultura.

N-au trecut nici zece ani de cînd a început — tot la iniţiativa şi sub conducerea comuniştilor — bătălia lichidării analfabetismului, una dintre cele mai ruşinoase „moşteniri" lăsate de vechiul regim. În anul viitor nu vor mai exista analfabeţi în Romînia!

Prin urmare, s-au desferecat puteri nebănuite din întunericul veleaturilor. Acum, la lucru scriitori şi savanţi, redactori şi tipografi! Poporul are nevoie de cărţi; să cunoască nemuritoarea comoară a geniului omenesc... Să se adape nemijlocit de la apa mereu proaspătă a experienţei şi trudei mileniilor. Cui să-i ridicăm slavă dacă nu conducerii noastre, partidului? Prin lupta sa ne bucurăm de flacăra nestinsă a învăţăturii marxist-leniniste, pricepînd încotro mergem şi pentru ce construim viaţa cea nouă. Prin grija sa aflăm astăzi şi în cele mai îndepărtate cătune nestematele dăltuite de mari artişti ai omenirii: Shakespeare, Gothe, Hugo, Tolstoi, Gorki, Şolohov... Tăietorul de păduri de pe crestele Carpaţilor, minerul de la Petroşani, oţelarul de la Hunedoara, podgoreanul de la Odobeşti, plugarul din cîmpie şi pescarul din Deltă îşi are cărţile meseriei sale şi învăţătura măiastră a dascălilor proletariatului. Mai are şi desfătări estetice luminîndu-se cu poezia lui Eminescu, suferind cu Romeo, ori scrîşnind odată cu ţăranii ruşi, biruitorii lui Napoleon.

În acelaşi timp el stă şi cumpăneşte asupra cărţilor despre viaţa sa. Învaţă de la oamenii sovietici arta construirii socialismului, se regăseşte în operele scriitorilor romîni şi cere într-una noutăţi... Nu există întîlnire ori consfătuire literară de la care să nu răzbată dorinţa cititorilor: „tovarăşi, scrieţi şi despre viaţa noastră". Ceea ce vine să confirme încăpăţată cuvintele nemuritoare ale lui Lenin despre ceea ce trebuie să fie literatura: parte integrantă a cauzei proletare, bun al maselor largi populare, şi nu prilej de alungat plictisul unor cucoane îmbuibate.

Scriitorii noştri, luînd pildă de la confraţii lor sovietici şi continuînd drumul neînfrînt al marilor noştri creatori Eminescu, Caragiale, Coşbuc, Sadoveanu, s-au ostenit să creeze opere vrednice de zilele şi înfăptuirile poporului romîn, în sfîrşit liber să se chivernisească singur. În centrul operelor noastre — eroul care duce viaţa înainte...

Ne mîndrim cu oamenii noştri şi-i cinstim. Le aflăm isprăvile în ştirile ziarelor şi în romanele despre viaţa cea nouă. Căci la chemarea partidului, nici un talent, nici un artist simţitor la deşteptarea norodului n-a şovăit să se apuce de muncă. Şi se explică astfel de ce azi, alături de marii maeştri ai literaturii contemporane, îşi încearcă puterile pe drumul cel greu al creaţiei un puternic şuvoi de tineri condeieri. Mînă în mînă cu scriitorii romîni, mari talente din sînul minorităţilor naţionale, trudesc la ridicarea edificiului nostru literar...

Iată, la un cerc literar, un tînăr a adus o poezie, o schiţişoară. Tremură acolo, în cuvintele sale, un sentiment şi un adevăr. E o sămînţă de talent. Asupra ei se apleacă grădinarul şi o cultivă. Se înalţă un firicel, un lujăr... În curînd lujărul răsfiră coroană, dă umbră şi se veseleşte în lărgimea văzduhului, în lumină. Din semincioară s-a împlinit un artist! O alăută nouă se acordează lîngă celelalte mînuite de maeştri. Tînărul simte necontenit sprijin şi îndemn, încurajare: mergi fără teamă; drumul tău e priveghiat de straja neclintită a partidului. Căci pentru desăvîrşirea fiinţei omeneşti şi pentru fericirea sa au sîngerat moşii şi strămoşii şi eroii clasei muncitoare.

În chipul acesta, numai pe parcurs de cinci ani, scriitorii noştri au dat la iveală 603 titluri de cărţi scoase în 12.473.000 exemplare. L-am văzut în aceşti ani pe înţeleptul şi viteazul Nicoară Potcoavă purtîndu-şi nădejdiile despre o lume de lumină pe la apa Siretului şi a Dniprului; am cunoscut fierberea de talazuri pe creasta cărora se suia cutezătorul om între oameni — Bălcescu; ne-a durut durerea lui Gruia Popazină, ţăranul cel sfîşiat de „dulăi", ne-am bucurat de izbînzile unor oameni ca Ilie Barbu, ori Anton Filip... Şi-am legat nădejdi de talente proaspete ca ale lui Titus Popovici... Precum alături de Mihai Beniuc ne farmecă harfele armonioase ale lui Mihu Dragomir, Cicerone Theodorescu, Eugen Jebeleanu şi cîntările înfocate ale lui Andriţoiu...

Sînt mulţi şi puternici artişti. O pleiadă strîns unită sub steagul roşu ridicat de partid. Niciodată n-am avut atîţia şi atît de buni... Cine ştie cărui geniu de talia lui Eminescu ori Sadoveanu i se croieşte astăzi drum prin strădania atîtor artişti... Şi vom avea asemenea titani pentru că va să fie cineva care să ridice la cel mai înalt pisc al artei măreţia zilelor ce vin.

A existat la noi o cenuşărească a literaturii. Este vorba de cărţile pentru cei mici. Într-o anumită vreme, înainte de război, cei mici şi tineretul erau cu osebire îndopaţi cu tot soiul de năstruşnicii, imoralităţi şi aşa zisă aventură. Tradiţia clasicilor noştri, Slavici, Creangă, Coşbuc, părea ignorată de toată lumea. Dar maeştrii scrisului s-au simţit datori s-o ducă mai departe, aşa că la anii copilăriei noastre am gustat dulceţile Dumbrăvii minunate şi ne-au fermecat isprăvile lui Fram, ursul polar. Tradiţia cea bună şi-a aflat cîmp larg, odată cu eliberarea... Azi ne putem mîndri cu literatura noastră originală pentru copii. Numai în cinci ani s-au scos 559 de titluri în 13.288.000 exemplare. Au semnat şi Mihail Sadoveanu, şi Tudor Arghezi, şi Cezar Petrescu... Cine nu iubeşte Nada Florilor? Cine nu-l ştie pe buclucaşul căţeluş Zdreanţă? Ori, iarăşi, cîţi prichindei nu s-au călătorit alăturea de Fram?

Copiii noştri, ca şi noi, găsesc în librării satisfacţii uriaşe. Cărţi colorate frumos, atrăgător îţi fură ochii — poveşti pline de înţelepciune şi întîmplări cu tîlc bine potrivit. Din ei vor creşte constructorii de mîine, oameni cinstiţi, nobili, curajoşi, pătrunşi de spiritul vremii noi, iubitori ai binelui şi dreptăţii. Ei trebuie să fie mai buni şi mai mari ca noi, pe măsura viitorului. Şi li s-au creat condiţii să ajungă acolo.

Civilizaţia unui popor se măsoară prin cultura lui şi iată că la noi cartea a devenit un articol absolut necesar. Am văzut grăjdari citindu-l pe Eminescu; am grăit cu femei — ieri analfabete — despre Şolohov; am fost rugat în repetate rînduri de cititori să le vorbesc despre cum se scrie o carte. Am stat la taifas cu ţăranii despre George Coşbuc, Sadoveanu şi Beniuc. Aveau mare dorinţă să-i cunoască pe scriitori.

Nu-i de mirare astfel că manifestările în legătură cu cartea se bucură de mare succes. Dovadă, săptămîna cărţii sovietice din acest an. Dovadă, săptămîna cărţii franceze. Iar acum în cinstea Congresului partidului, ne vom bucura alăturea cu cititorii de marile succese ale muncii de culturalizare. Poporul nostru a primit în zilele aceste încă un dar: o mare reducere de preţuri la cartea tipărită. Ceea ce înseamnă că librăriile noastre vor avea o şi mai animată cercetare. Cu acest prilej ne vom putea convinge, nu ştiu a cîta oară, că poporul nostru muncitor împreună cu toate minorităţile naţionale, înaintează cu mare pas către cultură, către lumină.

Aşa se şi cade. Pentru că poporul nostru are în sfîrşit, conducătorul dorit, aşa cum îl descrie poetul Alexandru Vlahuţă pe care cu umilinţă îl parafrazez:

„Valurile de-ntuneric despicîndu-le în două, / Splendidă-nainte noastră ne arată o lume nouă".

PE URMELE SCRISORILOR NEPUBLICATE

Activitatea culturală va fi acum mai rodnică

Căminul cultural din comuna Nicolae Bălcescu, raionul Tr. Măgurele îşi are sediul în clădirea şcolii.

Pînă aici nimic deosebit.

Ceva deosebeşte însă căminul nostru cultural de alte cămine din ţară — scrie un corespondent voluntar al ziarului nostru. Şi iată ce anume. În timp ce la alte cămine culturale tinerii duc o rodnică activitate, petrecînd cu folos timpul lor liber, în comuna Nicolae Bălcescu nu poate fi vorba de o activitate asemănătoare. De luni pînă sîmbătă căminul este ocupat de elevii şcolii. Duminica, zi destinată activităţii culturale, căminul este străjuit de un lacăt. Tovarăşul Stancu Pandele, directorul acestui cămin respectă cu stricteţe această zi. Se odihneşte omul pentru că în cursul săptămînii desfăşoară o bogată activitate în cadrul căminului, dar nu la cel cultural ci... la cel personal.

Toate acestea — ne scrie corespondentul în continuare — se petrec datorită faptului că sfatul popular raional controlează munca pe teren în toate sectoarele de activitate numai pe linie culturală, nu.

Pentru ca sfatul popular, respectiv secţia culturală să controleze şi felul cum se desfăşoară activitatea culturală în această comună, i s-a trimis spre rezolvare acest semnal critic.

În răspunsul trimis ziarului nostru Sfatul popular raional Tr. Măgurele ne face cunoscut că pentru nepăsarea de care a dat dovadă, tovarăşul Stancu Pandele a fost înlocuit din munca de director cu un om corespunzător. Sfatul popular se angajează de asemenea ca pe viitor să se ocupe şi de activitatea culturală din comuna Nicolae Bălcescu.

Candidaţi de partid

Peste 100 de utemişti de la Uzina metalurgică „Progresul" Brăila au devenit candidaţi şi membri de partid.

Totul m-a interesat la această mare uzină. Cel mai mult însă mi-au plăcut oamenii. Deschişi şi dispuşi să-ţi povestească despre uzină, prietenoşi cu vizitatorii, ei sînt foarte zgirciţi la vorbă atunci cînd încerci să afli ceva despre ei. Am reuşit totuşi să cunosc pe unii dintre tinerii care, deşi n-au în spate zeci de ani de practică şi nici renumele „veteranilor" uzinei, au ajuns să se bucure de autoritate şi de preţuirea întregului colectiv.

★

Aplecat asupra maşinii, utemistul Nicolae Mazilu urmăreşte atent evoluţia piesei. In faţă — planul piesei, alături, la îndemînă, sculele de care are nevoie. Pentru el, nevoile uzinei s-au contopit cu însăşi viaţa. E raboter. Tot ce lucrează e de bună calitate. Pentru nimic în lume nu-ţi va vorbi despre el. In general e cam tăcut. Pentru el vorbesc faptele. In uzină a învăţat meseria, aci a devenit utemist, de aici a plecat în armată şi tot aici s-a întors după aceea. Povestesc tovarăşii lui de muncă că, de cînd îl cunosc, nici o sarcină nu i s-a părut peste puteri atunci cînd a fost vorba de interesele uzinei.

In uzină lucrează mulţi tineri abia ieşiţi de pe băncile şcolii. Oficial şi-au terminat ucenicia, însă de-abia după venirea în uzină şi-au dat seama cîte mai au de învăţat. Cu multă dragoste se ocupă tov. Mazilu de aceşti tineri. Această dragoste nu se manifestă zgomotos, însă tinerii o ghicesc din căldura cu care le împărtăşeşte experienţa sa, cu care le dezvăluie rînd pe rînd toate tainele meseriei. Această dragoste se mai poate ghici dintr-un amănunt în aparenţă lipsit de importanţă. Ca membru în comitetul U.T.M. de sector şi-a pus în gînd să viziteze într-o zi căminul în care locuiesc mulţi tineri din uzină. Vrea să vadă cum trăiesc, ce fac în timpul lor liber, poate au nevoie de un sfat, poate le va folosi experienţa lui de viaţă.

Din 1947 de cînd a devenit utemist şi pînă acum, modestia a caracterizat întreaga lui activitate obştească. Indiferent de sarcina pe care a îndeplinit-o, a făcut-o în linişte, cu spirit de răspundere, cu conştiinţa că nimic nu este lipsit de însemnătate.

La fel s-a prezentat şi în faţa adunării generale a organizaţiei de partid în care s-a discutat cererea sa de a fi primit în rîndurile candidaţilor de partid. Doar acei care-l cunosc au putut ghici emoţia care-l stăpînea. A fost primit în rîndurile candidaţilor de partid şi de atunci a crescut şi mai mult răspunderea lui faţă de îndatoririle pe care le are, autoritatea sa. Mulţi tineri se străduiesc să-i semene.

★

In sectorul cazangerie şi construcţii metalice am făcut cunoştinţă cu tovarăşul Gheorghe Macovei. Discuţia s-a înfiripat repede. La aceasta a contribuit în mare măsură firea veselă a noului meu cunoscut. Şi despre cîte n-am vorbit! De la el am aflat că uzina şi-a îndeplinit numai în patru ani şi cîteva luni planul cincinal (acest lucru a fost spus cu deosebită mîndrie) şi că turnătoria ar trebui să-şi organizeze mai bine munca, astfel încît să lucreze într-o lună piesele de care au nevoie celelalte sectoare în luna următoare. In felul acesta s-ar evita golurile din producţie. De la acest subiect discuţia noastră a trecut la problemele literaturii şi limbii romîne. Tovarăşul Macovei urmează cursurile şcolii de maiştri care funcţionează la Galaţi. Trei zile pe săptămînă merge la şcoală, trei zile face practică în uzină. Acesta va fi programul lui de activitate în următorii trei ani. Acest lucru i se pare firesc. Are 23 de ani, la 26 va fi maistru. Şi mie mi s-a părut firesc. Cu toate astea cîte nu se ascund în spatele acestei informaţii. Şi anii de ucenicie şi rîvna cu care a muncit pentru dobîndirea unei calificări înalte şi încrederea tovarăşilor care l-au recomandat. Am mai aflat cîteva lucruri despre tovarăşul Macovei. Este membru în comitetul U.T.M. pe uzină şi membru în comitetul orăşenesc U.T.M. Ii place foarte mult literatura şi se pregăteşte minuţios pentru examenul pe care-l va avea în curînd la şcoală. Işi împarte cu greu timpul între şcoală, uzină şi munca obştească. Cu toate acestea nu-i scapă prea multe filme, se vede destul de des cu prietenii, se distrează împreună.

Nu de mult a fost discutată în adunarea de partid cererea lui de a fi primit în rîndurile candidaţilor de partid. Pentru Gheorghe Macovei acesta a fost un eveniment de seamă. Ii sînt vii în memorie sfaturile comuniştilor. Să muncească şi să înveţe la fel de hotărît, să nu cruţe lipsurile indiferent unde şi din partea cui se manifestă, să-i molipsească şi pe ceilalţi tineri de pasiunea care-l stăpîneşte pentru muncă. In fiecare zi indiferent dacă se află la şcoală sau la uzină, el urmează sfaturile comuniştilor. Aşa înţelege să se pregătească pentru intrarea în partid.

★

Petru Coconcea şi-a început discuţia cu mine spunîndu-mi aproape în întregime rolul pe care-l va avea în piesa de teatru „Strungul cel nou". Apoi mi-a povestit conţinutul altei piese de teatru pe care o pregătesc şi în care de asemenea va avea un rol important. Să nu credeţi însă că este vorba de un actor de teatru rătăcit poate în halele uriaşei uzine. Nu, e vorba doar de un simplu electrician care n-a depăşit cu mult vîrsta de 20 de ani. Işi iubeşte foarte mult meseria. Ii consacră toate puterile sale, multe zile de odihnă şi poate de dragul ei a sacrificat multe clipe plăcute pe care ar fi putut să le petreacă cu o fată ori cu prietenii. Da, el iubeşte cu toată ardoarea vîrstei sale teatrul. Bineînţeles că-l vei găsi întotdeauna la club, la repetiţiile colectivului de teatru. Şi nu ca un figurant. I se încredinţează roluri „serioase" unde poate să-şi dezvăluie în întregime talentul.

Anul trecut a urmat cursurile de teatru de la Şcoala de artă populară. A trebuit să le întrerupă. Părinţii aveau nevoie de ajutorul lui. Mai are un singur frate şi acela este student la o facultate de siderurgie. Deci, deocamdată este singurul lor sprijin. Dar n-a întrerupt cursurile definitiv. De trei ori pe săptămînă merge la lecţii.

In uzină toţi îl cunosc ca pe un băiat vesel, întreprinzător, activ. Organizaţia U.T.M. i-a încredinţat adesea diferite însărcinări. Le-a îndeplinit cu veselia şi pasiunea cu care-şi interpretează eroii, dar şi cu perseverenţa cu care-şi îndeplineşte sarcinile de producţie.

S-a pregătit îndelung pentru a deveni candidat de partid. La adunarea de partid a fost primit candidat. Comuniştii i-au acordat încrederea.

★

Intr-una din secţii lucrează tînăra muncitoare Rădiţa Ioan. Micuţă de statură, cu trăsături fine şi regulate, cu ochi adînci, negri, reuşeşte să se păstreze îngrijită şi ordonată de parcă uleiul şi negreala care se găsesc din abundenţă pe mîinile şi halatele celor dimprejur, ar ocoli-o. De abia o zăreşti în hala aceea mare. Şi totuşi prezenţa ei este simţită, datorită priceperii cu care-şi profesează meseria de trasor. De patru ani este în uzină. A învăţat repede meseria, a îndrăgit colectivul şi acum nici n-ar mai putea concepe viaţa ei în afara uzinei. Colectivul a ajutat-o să înveţe meseria. Ii este deosebit de recunoscătoare maistrului comunist Dumitru Filote şi pentru cunoştinţele profesionale pe care şi le-a însuşit de la el şi pentru căldura cu care a înconjurat-o. Datorită lui şi celorlalţi tovarăşi de muncă a reuşit să se ridice pînă la înalta conştiinţă de candidat de partid.

Nu de mult s-a căsătorit. Impreună cu soţul ei — şi el candidat de partid — munceşte, învaţă, se ocupă de tînăra ei gospodărie. De multe ori compară viaţa ei cu a surorilor mai mari. Muncă istovitoare la patron timp de 12-14 ore, copii lăsaţi singuri, lipsuri şi iar lipsuri. Cîtă deosebire! Pentru această viaţă merită să lupţi. Şi ea învaţă, îşi însuşeşte continuu din bogata învăţătură a partidului, împărtăşeşte şi altora din cunoştinţele ei, caută să devină un luptător tot mai folositor partidului. Nici un moment nu uită că face parte din marea familie a comuniştilor.

★

Asemeni lui Gheorghe Macovei, Nicolae Mazilu, Rădiţa Ioan şi Petru Coconcea, sînt mulţi tineri comunişti în Uzinele metalurgice „Progresul". Fiecare cu personalitatea lui, cu preocupările şi năzuinţele sale de viitor. Pe toţi îi leagă însă aceeaşi înflăcărare, proprie comuniştilor, de a da astăzi mai mult decît ieri pentru cauza nobilă a construirii socialismului. Inaltul titlu către care aspiră toţi aceşti tineri — membru al partidului nostru — a pus pe umerii lor sarcini grele, dar măreţe, a căror realizare le aduce mari satisfacţii sufleteşti. Ei sînt un exemplu pentru utemişti şi mulţi dintre aceştia doresc să le semene, îi urmează, se pregătesc pentru a fi demni să facă parte din rîndurile partidului nostru drag.

MARIETA VIDRAŞCU

Şi-au construit cămin cultural

ORADEA (de la corespondentul nostru). Satul Săbolciu din raionul Oradea nici nu era trecut înainte vreme pe harta ţării. Un sat obişnuit cu cîteva sute de suflete. Dar şi aici în anii din urmă a început să pulseze o viaţă nouă.

Sînt tot mai mulţi cei care storc pămîntului roade îmbelşugate, în urma aplicării metodelor agrotehnice aflate din cărţi, din ziare sau de la agronom.

De mult vroiau cei din Săbolciu să-şi construiască un lăcaş de cultură. In vara acestui an s-au apucat de construirea căminului cultural. Din fondurile realizate prin autoimpunere şi-au cumpărat materiale de construcţii, iar lucrul l-au făcut în bună parte prin muncă voluntară.

Tineri ca Florian Corb, Pavel Popa, Florica Gligor, Dumitru Bătrîna şi alţii îndemnaţi de Florian Cîmpeanu şi-au dat din plin contribuţia alături de mulţi alţi săteni mai vîrstnici la terminarea căminului cultural în cinstea Congresului partidului, aşa cum le-a fost angajamentul.

Cîţiva tineri din sat, în frunte cu utemiştii, au înjghebat o formaţie artistică care a prezentat primul program de dansuri şi cîntece şi o scenetă, cu prilejul inaugurării căminului...

„Instructorul de pionieri"

nr. 12 decembrie 1955.

SUMAR:

Pregătind adunarea „Mulţumim din inimă partidului"

Prieteni buni — care se întîlnesc prima oară

Luni după amiază, la comitetul orăşenesc U.T.M. Bucureşti, s-au întîlnit cîţiva prieteni buni, care totuşi nu s-au văzut pînă acum niciodată. Pare ciudat, poate, la prima vedere — şi totuşi aşa este. Fiecare munceşte în alt loc, este preocupat de alte probleme, îşi trăieşte viaţa în alt cerc de tovarăşi. Gheorghe Nicolae este electrician la complexul „Griviţa Roşie". Are numai 19 ani, abia a terminat o şcoală profesională şi e de acum fruntaş în producţie. Gîndurile lui sînt împletite cu tainele electricităţii şi radiofoniei, timpul i se împarte cu minutele, cu secundele. Viorica Şerban şi Amalia Donea lucrează la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", prima la montaj-reviste, iar cea de a doua la zeţărie. Străbat în fiecare zi drumul către casa luminii şi în fiecare clipă dăruie oamenilor lumină. Nici universul Veronicăi Marin, muncitoare la fabrica de pîine „Pionierul" nu e mai limitat. Timiditatea acestei fete brunete, cu ochi frumoşi, se risipeşte în faţa muncii. Modelînd pîini gustoase, Veronica gîndeşte, lucrează atent şi reuşeşte să fie fruntaşă în a mulţumi oamenii. Tatiana Udup e bobinatoare la întreprinderea textilă „7 Noiembrie" — altă viaţă, cu principalul gînd ca tot ce realizează să fie frumos şi trainic. După cîteva minute de tăcere însă, graniţele între ei au dispărut şi convorbirea s-a legat firesc, pentru că în viaţa lor există o parte de neuitat, care le este comună: în anul 1949, anul atîtor începuturi, au devenit membri ai primelor detaşamente de pionieri. Acum au fost invitaţi — oaspeţi de onoare — la adunarea delegaţilor pionierilor din Capitală, cu tema „Mulţumim din inimă partidului". Şi ei nu vor fi singurii: vor veni şi alţi foşti pionieri — azi muncitori, studenţi, instructori de pionieri. Au fost invitaţi, în mod special, un elev al şcolii medii militare „Dimitrie Cantemir" din Breaza şi un marinar, care au purtat şi ei la gît cravata roşie. Cîte lucruri interesante nu vor afla copiii de la tovarăşii lor mai mari despre viaţa primelor detaşamente de pionieri, despre felul cum au devenit utemişti, despre munca lor de astăzi! Cîţiva dintre invitaţi, printre care Gheorghe Nicolae, fost elev al Şcolii elementare de 7 ani nr. 57 băieţi, au promis de acum să ia cuvîntul în adunare şi să povestească o mulţime de lucruri interesante.

Volumul VIII al operelor lui V. I. Lenin

Recenzie

Volumul VIII al operelor lui V. I. Lenin, apărut de curînd în traducerea Editurii de Stat pentru Literatură Politică, cuprinde în majoritatea lui articolele scrise de Lenin în ziarul bolşevic „Vpered" în perioada începutului primei revoluţii ruse — ianuarie-iulie 1905. O parte din volum mai cuprinde materiale — cuvîntări ale lui V. I. Lenin şi Rezoluţii — ale Congresului al III-lea al Partidului muncitoresc social-democrat din Rusia. Lupta lui Lenin şi a bolşevicilor pentru convocarea Congresului al III-lea trece ca un fir roşu prin toate aceste materiale.

După zdrobirea economismului de către Congresul al II-lea, principala piedică în calea luptei revoluţionare a proletariatului rus pentru doborîrea absolutismului şi pentru democraţie, o reprezentau menşevicii. Poziţia menşevicilor reiese cu prisosinţă din felul în care s-a desfăşurat, începînd din 1904 şi pînă la Congresul al III-lea, criza din Partid. Ocupîndu-se de istoricul acestei crize, V. I. Lenin arată că întreaga responsabilitate pentru sciziunea din Partid o poartă acţiunile şi comportarea dezorganizatoare a minorităţii menşevice care, refuzînd să se supună hotărîrilor Congresului al II-lea, a preferat să creeze o organizaţie secretă în Partid cu scopul de a boicota şi sabota munca majorităţii, de a duce o luptă subterană de intrigi pentru posturi, pentru „cooptarea" unor anumite persoane în Organele Centrale. „Divergenţele principale dintre Vpered şi Noua Iskră sînt în fond divergenţele care au existat între vechea Iskră şi Rabocee Delo" — scria Lenin în „Scurt istoric al sciziunii din P.M.S.D.R.". Menşevicii propagau cel mai pur codism sub masca lozincilor arhi-revoluţionare.

In articolul „Trebuie oare să organizăm revoluţia?" Lenin scrie: „Oportunistul are întotdeauna nevoie de lozinci în care — la o analiză mai atentă — nu găseşti nimic altceva decît fraze bombastice, decît o întortochiere decadentă de cuvinte". Şi mai departe: „mai bine 100 de social-democraţi care au acceptat organizarea decît 1000 de intelectuali de soiul lui Treapicichin care flecăresc despre „organizarea-proces"!".

Frazelor bombastice, lozincilor lipsite de conţinut, ca: „să ne înarmăm cu necesitatea de a ne înarma" etc. Lenin le opune, în minunata sa activitate de publicist-organizator, elaborarea programului practic de luptă al Partidului, măsurile tehnice care trebuiau luate neîntîrziat pentru trecerea de la agitaţia economică la marile greve politice, la demonstraţiile publice de stradă şi în sfîrşit la insurecţie, la războiul civil.

Lenin nu ignora mişcarea spontană a muncitorilor mai puţin conştienţi, care se găseau sub influenţa propagandei legale, a zubatovismului etc. Intr-o serie întreagă de lucrări ca: „Zile Revoluţionare", „Inceputul revoluţiei în Rusia", „Petersburgul după 9 Ianuarie", el analizează cu o ascuţime neîntrecută mişcarea muncitorească, care în zilele din Ianuarie se ridicase pe o treaptă superioară, devenind o insurecţie a întregului popor. Lenin remarcă transformarea rapidă a conştiinţei maselor în focul luptei, trecerea de la încrederea nemărginită în „tătucul-ţar" la lozinca insurecţiei armate a poporului: „moarte sau libertate". El urmăreşte felul în care muncitorii cei mai înapoiaţi, atraşi la început în mişcare de către zubatovişti, sînt împinşi prin forţa lucrurilor, de însăşi represiunile ţariste, de însăşi practica vieţii şi luptei proletare în spre social-democraţia revoluţionară. „Intr-o singură zi — scrie Lenin, şi e vorba de ziua sîngeroasă de 9 Ianuarie — educaţia revoluţionară a proletariatului a înaintat atît de mult cît nu ar fi putut să înainteze în luni şi ani de viaţă ştearsă, abrutizantă, de îndobitocire".

Dar dacă viaţa s-a însărcinat singură să înveţe pe muncitori teorie social-democrată, aceasta nu însemna că social-democraţilor nu le mai rămînea nimic de făcut. In scrisoarea către A. A. Bogdanov şi S. I. Gusev, Lenin vorbeşte de primii paşi care trebuie făcuţi pentru „organizarea războiului": recrutarea tineretului pe o scară mai largă şi cu mai mult curaj, activizarea sutelor de cercuri de „vperedişti", organizarea a sute de noi astfel de cercuri. „Tineretul — arăta el — va decide desnodămîntul întregii lupte, atît tineretul studenţesc, cît şi — mai cu seamă — tineretul muncitoresc". „Noi abia trebuie să transformăm forţa noastră morală în forţă materială".

Dar în afară de organizarea reţelei de corespondenţi pentru ziarul Vpered, căreia Lenin îi acorda o mare atenţie, el expune o genială schiţă a pregătirilor pentru insurecţie în „Planul general al Hotărîrilor Congresului al III-lea". El arată că teroarea — adică atacurile izolate împotriva poliţiei, a armatei — trebuie să fie unită, contopită efectiv cu mişcarea maselor. El delimitează clar scopurile insurecţiei: un guvern revoluţionar provizoriu, înarmarea poporului, adunare constituantă, comitete ţărăneşti revoluţionare. Indică, în funcţie de aceste scopuri, alianţele şi înţelegerile care trebuie încheiate practic cu păturile şi partidele interesate în răsturnarea absolutismului: înţelegere cu democraţia revoluţionară, alianţă cu burghezia ţărănească împotriva moşierilor, cu proletariatul de la sate împotriva burgheziei. Lenin accentuează în nenumărate rînduri asupra acestor două momente ale alianţei cu ţărănimea: „A sprijini mişcarea revoluţionară atît a proletariatului de la sate cît şi a burgheziei ţărăneşti împotriva moşierilor, inclusiv exproprierea completă a pămînturilor moşiereşti, fără a încuraja cîtuşi de puţin prin acţiune sau prin inacţiune, iluziile socialismului mic-burghez şi luptînd din răsputeri împotriva speculării în scopuri monarhiste şi cezariene a elementelor reacţionare ale burgheziei ţărăneşti".

De-a lungul întregii discuţii despre aliaţii burghezi ai proletariatului în revoluţia burghezo-democratică în care proletariatul joacă rolul de hegemon, Lenin atrage atenţia cu cea mai mare forţă asupra faptului că în înţelegerile de luptă Partidul îşi păstrează întreg programul său social-democrat. „Sarcina noastră, a social-democraţiei — spunea Lenin — este să împingem revoluţia burgheză cît mai departe, fără să uităm vreodată sarcina noastră principală: organizarea de sine stătătoare a proletariatului". Viitorul a confirmat justeţea acestei analize leniniste. Burghezia liberală a preferat căii de luptă înţelegerea cu absolutismul ţarist.

Burghezia liberală n-a participat la revoluţie. Mai mult, prin programul ei agrar, de pildă, program de răscumpărare a pămînturilor, de „reglementare" a arendei, ea nu făcea decît să frîneze revoluţia care la sate lua avînt din ce în ce mai mare. Lenin a arătat că singura clasă consecvent revoluţionară la sate este proletariatul agricol, singura în stare să efectueze transformări agrare cu adevărat radicale. Dar ţărănimea în întregul ei, ca clasă mic-burgheză este interesată, spre deosebire de marea burghezie liberală, în răsturnarea ţarismului.

Lenin a arătat necesitatea de a se lămuri proletariatului sătesc că dacă astăzi mergem împreună cu întreaga ţărănimea împotriva ţarului şi a moşierimii, mîine vom merge în mod inevitabil împotriva ţărănimii burgheze, proprietară de pămînt, pentru realizarea programului socialist, pentru desfiinţarea exploatării.

Lupta împotriva menşevicilor lua un aspect mai complicat. Fiind uniţi în mod formal cu bolşevicii în acelaşi Partid, menşevicii propagau în rîndurile clasei muncitoare, atît înainte de Congres cît şi prin Conferinţa lor idei tactice profund dăunătoare cauzei revoluţiei. Speriaţi de amploarea pe care o lua mişcarea proletară, ei nu numai că frînau din toate puterile desfăşurarea insurecţiei, dar tindeau să lege mîinile proletariatului şi după ce revoluţia va fi triumfat. Ei susţineau prin toate argumentele posibile, invocînd ca martori falşi pe Marx şi pe Engels că Partidul social-democrat nu trebuie să participe la guvernul revoluţionar provizoriu care s-ar forma în caz că va învinge revoluţia.

In articolele „Social-democraţia şi guvernul revoluţionar provizoriu", „Dictatura democrat-revoluţionară a proletariatului şi ţărănimii" ş. a. Lenin demască poziţia codistă a menşevicilor. El arată că întreaga practică a mişcării social-democrate internaţionale pledează în favoarea participării la guvernul revoluţionar provizoriu. Această participare va fi în mod necesar o dictatură. Lenin elaborează noţiunea ştiinţifică de „dictatură democrat populară a proletariatului şi ţărănimii" arătînd că numai sprijinindu-se pe masele mari ale poporului care se află între proletariat şi burghezie, va putea exercita proletariatul acea presiune de sus împotriva păturilor avute. Desigur că proletariatul nu trebuie să uite nici o clipă dubla natură economică şi politică a masei mic-burgheze de la oraşe şi sate, că el trebuie să-şi păstreze integral independenţa sa politică, organizaţiile sale proprii. Lenin arată că nu trebuie renunţat la ideea participării la un guvern revoluţionar care nu va fi altceva decît expresia juridică a dictaturii democrat revoluţionare a proletariatului şi ţărănimii.

Această învăţătură a lui Lenin, dezvoltată ca o aplicare a tezelor marxiste generale în condiţiile specifice ale Rusiei, prezintă o importanţă deosebită pentru înţelegerea felului în care s-a săvîrşit la noi în ţară şi în celelalte ţări de democraţie populară revoluţia burghezo-democratică.

Problema tacticei social-democraţiei în revoluţia burghezo-democrată a constituit o preocupare centrală şi a Congresului al III-lea. După o activitate imensă de luptă împotriva sciziunii menşevice şi pentru organizarea Comitetelor în vederea Congresului, Lenin fundamentează şi apără în cuvîntările sale şi în proiectele de Rezoluţii prezentate la Congres principalele teze bolşevice asupra problemelor de organizare şi tactică care frămîntau în acel moment Partidul.

Dar activitatea lui Lenin în această perioadă nu se limitează la problemele interne ale revoluţiei ruse. El încadrează în mod necontenit aceste probleme în viaţa internaţională. In articole ca: „Căderea Port-Arthurului", „Capitalul european şi absolutismul", „Infrîngere" „O pace ţaristă" el analizează raporturile de forţe pe plan internaţional.

In articolele „Capitalul european şi absolutismul" şi „Armată revoluţionară şi guvern revoluţionar" Lenin expune în mod închegat teoria marxistă asupra războaielor. El arată că modul proletar de a pune problema războiului şi păcii se deosebeşte în mod esenţial de modul burghezo-democratic de a pune aceeaşi problemă. Proletariatul a luptat şi va lupta împotriva războaielor, neuitînd însă niciodată că ele sînt inevitabile atît timp cît există orînduirile bazate pe exploatare.

Volumul VIII cuprinde de asemenea lucrări privind problema naţională („Către muncitorii evrei"), probleme de economie agrară capitalistă („Marx despre „împărţirea pămînturilor" de tip american"), chestiuni militare („Despre lupta de stradă") ş.a.

Axate în jurul celor mai arzătoare probleme ale revoluţiei burghezo-democratice din Rusia, toate aceste lucrări oglindesc multilaterala activitate a lui Lenin, care generalizează în permanenţă activitatea practică, socială, trăgînd neîncetat învăţăminte pentru pasul următor al revoluţiei, crescînd şi educînd pe revoluţionari în spiritul luptei neînduplecate pentru victoria proletariatului. Studierea operelor lui Lenin are o valoare educativă nemăsurată. Problemele ridicate în acest volum de opere ne oferă un model de analiză marxistă, revoluţionară a forţelor şi direcţiilor revoluţiei burghezo-democratice, analiză care are multă valabilitate şi pentru condiţiile prin care a trecut ţara noastră în anii 1944—1947. De aceea, însuşirea problemelor de tactică, însuşirea admirabilei analize politice a partidelor de luptă, precum şi cunoaşterea tuturor particularităţilor luptei împotriva oportunismului pe baza acestor lucrări a lui Lenin vor fi de un real folos activiştilor utemişti şi în general celor care vor să înţeleagă mersul istoric al dezvoltării ţării noastre spre socialism.

I. HURDUC

Cooperaţia în sprijinul ţărănimii muncitoare

Roadele bogate obţinute în acest an au adus belşug şi voie bună în casele colectiviştilor, ţăranilor muncitori întovărăşiţi şi ale celor cu gospodării individuale. Valorificînd prin cooperative surplusul de produse, ţăranii muncitori şi-au mărit simţitor veniturile. In trimestrul 3 al acestui an, în afară de cereale, producătorii agricoli au valorificat prin cooperativele săteşti produse animale în valoare de 21.802.000 lei, fructe de 56.600.000 lei, iar legume şi zarzavaturi de peste 61.700.000 lei. In acest timp ţărănimea muncitoare a cumpărat prin cooperativele săteşti ţesături de bumbac în valoare de 282.389.000 lei, cu 16 la sută mai mult decît în perioada corespunzătoare a anului trecut, încălţăminte de piele de peste 78.000.000 lei, cu 45 la sută mai mult faţă de trimestrul 3 al anului 1954, fierărie brută şi lucrată în valoare de 46.912.000 lei, cu 40 la sută mai mult decît în aceeaşi perioadă a anului trecut, carton asfaltat de 5.844.000 lei, ţiglă de 15.606.000 lei, mobilă de 14.595.000 lei, iar unelte agricole mici ca pluguri, sape, secere etc. în valoare de peste 23.554.000 lei.

Totalul mărfurilor desfăcute la sate prin cooperaţie în trimestrul 3 al anului 1955 se ridică la 2.317.000.000 lei, depăşind simţitor volumul din aceeaşi perioadă a anului trecut. (Agerpres)

Care dintre tineri nu şi-a dorit un acordeon după ce, într-o seară de muzică, a fost vrăjit de frumuseţea melodiilor ce izvorăsc sub apăsarea clapelor de fildeş. Iubitorii de muzică au prilej să se bucure. Secţia fabricaţiei de acordeoane romîneşti „Timiş" a Cooperativei „Incălţămintea" din Timişoara produce tot mai multe acordeoane frumoase şi de bună calitate. In cinstea Congresului, planul secţiei a fost depăşit cu 5 la sută. In fotografie: tovarăşii Bencic Iosif şi Adamov Alexandru, fruntaşi în secţie, lucrînd la ansamblarea claviaturii acordeoanelor.

Pe teme sportive

Tineri şahişti pe primele locuri

Timp de o lună de zile s-a desfăşurat în Aula Bibliotecii Centrale Universitare faza finală a campionatului republican masculin de şah al R.P.R.

La acest concurs au luat parte 20 de jucători selecţionaţi în fazele anterioare ale acestei competiţii.

Printre cei 20 de jucători, remarcăm pentru prima oară în finală, participarea tinerilor A. Gunsberger — student în vîrstă de 17 ani din Timişoara — şi N. Breazu, campionul Clujului, ceilalţi fiind cel puţin odată finalişti.

De la început această întrecere finală a dat naştere cu mici excepţii, la dispute foarte dîrze ceea ce a făcut ca pe primul loc, în clasamentul final să se situeze mai mulţi concurenţi.

Printre fruntaşii clasamentului s-a clasificat, în afară de maeştrii V. Ciocîltea şi Ion Bălănel, şi tînărul A. Gunsberger distins cu titlul de maestru, care prin jocul său profund, inspirat din experienţa şcoalei şahiste sovietice şi prin ideile sale strategice combinate adeseori cu lovituri tactice surprinzătoare a reuşit să întreacă o serie întreagă de buni jucători ai ţării noastre, fiind într-adevăr revelaţia concursului. Acesta este un rezultat al muncii sale perseverente, modeste şi a felului conştiincios cum a înţeles să se pregătească. Diploma de maestru pe care a obţinut-o o merită cu prisosinţă.

Maeştrii Ciocîltea şi Bălănel care au reuşit împreună cu Gunsberger să fie pe primul loc, la egalitate de puncte, au dovedit o bună pregătire şi multă putere de luptă.

Tînărul I. Szabo, care prin cele 11 puncte acumulate a îndeplinit a doua notă de maestru, a jucat tot timpul combinativ avînd interesante idei tactice. Rezultatul său ar fi fost însă şi mai bun dacă în anumite partide ar fi gîndit mai mult ţinînd seama că avea în faţa sa 5 ore de joc.

Tînărul T. Ghiţescu, un autentic talent al şahului nostru, nu a reuşit să îndeplinească o notă de maestru pentru faptul că în unele partide, în situaţii decisive, datorită unui complex de superioritate nejustificat, nu a gîndit suficient, a făcut mutări superficiale care i-au adus înfrîngeri nemeritate.

Rezultate sub posibilităţile lor au obţinut tinerii D. Drimer, P. Voiculescu şi E. Creţulescu care, după părerea noastră, s-au prezentat în concurs insuficient pregătiţi.

După cum am remarcat la începutul acestui articol, campionatul a avut o desfăşurare caracterizată printr-o luptă dîrză, însă cu o mică excepţie. Această excepţie a fost făcută de către maestrul P. Seimeanu în partida sa cu maestrul M. Rădulescu. Seimeanu în această partidă nu a pus în valoare cunoştinţele sale şi a dat posibilitate partenerului său să obţină o victorie uşoară numai în 21 de mutări. Asemenea exemple sînt dăunătoare tineretului nostru care aşteaptă de la maeştrii noştri, tineri sau vîrstnici, exemple pozitive.

Comportarea celorlalţi jucători a fost la nivelul acestei competiţii toţi dînd dovadă de un înalt spirit de luptă sportivă.

Dat fiind că trei jucători au terminat la egalitate de puncte urmează ca aceştia să-şi dispute titlul de campion R.P.R. pe anul 1955 în cursul lunii februarie 1956, în urma unui meci-turneu de cîte 4 partide.

Această amînare a meciului se datoreşte faptului că în cursul lunii ianuarie 1956 echipa R.P.R. de şah va susţine la Belgrad meciul pentru campionatul european cu echipa R.P.F. Iugoslavia.

Clasamentul acestei populare competiţii este următorul:

I-III. V. Ciocîltea, A. Gunsberger, I. Bălănel — $11\frac{1}{2}$ puncte.
IV-VI. M. Rădulescu, I. Halic, I. Szabo—11 puncte.
VII—VIII. T. Ghiţescu, V. Urseanu—$10\frac{1}{2}$ puncte.
IX—XII. E. Costea, O. Troianescu, E. Reicher, G. Alexandrescu—10 puncte.
XIII. D. Drimer — 9 puncte.
XIV—XV. P. Voiculescu, E. Creţulescu — $8\frac{1}{2}$ puncte.
XVI-XVIII. M. Breazu, S. Samarian, P. Seimeanu — $7\frac{1}{2}$ puncte.
XIX. R. Alexandrescu —7 puncte.
XX. E. Rusănescu 6 puncte.

N. FOTINO
arbitru principal al concursului

O interesantă întrecere a boxerilor

Campionatul republican de box pe echipe, a suscitat un viu interes în rîndurile maselor de sportivi. Organizată pentru prima oară în istoria boxului nostru, această competiţie a însemnat un bun prilej de popularizare a boxului. Astfel, la Cîmpina, unde nu s-au organizat niciodată pînă acum reuniuni de mare amploare, s-a desfăşurat întîlnirea dintre pugiliştii de la C.C.A. şi Progresul+Flamura roşie. De asemenea, s-au disputat întîlniri în numeroase alte oraşe din ţară, printre care Galaţi, Brăila, Oradea, Oraşul Stalin, Timişoara. Intîlnirile desfăşurate de-a lungul celor cinci etape au prilejuit evidenţierea unor boxeri cu frumoase posibilităţi. Este deosebit de îmbucurător faptul că în fruntea acestora se află tinerii Martin Farkaş, Dumitru Prunoiu, Puiu Nicolae, Vasile Czegely, Mircea Miclăuş, Laurenţiu Halmagy şi alţii. Competiţia a vădit de asemenea necesitatea organizării şi în viitor a unui campionat pe echipe reprezentative de asociaţii, lucru care va duce la întărirea secţiilor de box din colectivele sportive, la mărirea numărului de boxeri cu categorii superioare de clasificare şi la îmbogăţirea lotului de pugilişti de categorie mijlocie, semigrea şi grea, precum şi la îmbunătăţirea nivelului actual al boxului nostru.

Deşi de-a lungul competiţiei au ieşit în evidenţă numeroase aspecte pozitive, nu este mai puţin adevărat că au existat şi unele lipsuri serioase şi în primul rînd, lipsuri de ordin tehnic. Apare astfel clar că, exagerîndu-se rolul combativităţii în conducerea luptei din ring, au fost neglijate unele probleme de mare însemnătate în pregătirea boxerilor noştri. De pildă, cei mai mulţi dintre boxeri, nu folosesc toată gama loviturilor, limitîndu-se adeseori la lovituri laterale, defectuos trimise şi fără prea multă eficacitate (Ion Manea, Nicolae Niţă şi alţii). In căutarea „efectelor" spectaculoase, boxerii noştri obişnuiesc să uite de eficacitatea loviturilor la corp, preocupîndu-se numai de „ţintirea" capului adversarului. Este nefiresc, de pildă, că există unii boxeri, printre care maestrul sportului Vasile Tiţă şi Luca Romano, care se limitează la trimiterea unor lovituri cu scopul exclusiv al scoaterii din luptă a adversarului. Jocul de picioare, acest element de cea mai mare importanţă, a fost însuşit defectuos de către cei mai mulţi boxeri. Multe lipsuri tehnice pornesc şi de la poziţia defectuoasă de gardă pe care o adoptă unii boxeri. O vină principală au în această direcţie antrenorii respectivi, care n-au ştiut să imprime elevilor lor cunoştinţe tehnice şi tactice avansate. Din cauza gravelor abateri regulamentare, săvîrşite pe ring, unii boxeri, printre care Nicolae Alexandru, Gheorghe Moise, Victor Vlădescu, Adolf Cristea şi alţii au fost suspendaţi pe timp de şase luni de biroul comisiei centrale de box. Această măsură este foarte nimerită. In timpul cît nu vor putea apare pe ring, aceşti boxeri vor putea să-şi îndrepte lipsurile şi să înregistreze un progres calitativ. Hotărîrea biroului comisiei centrale trebuie să însemne un serios avertisment pentru tinerii boxeri care merg încă pe drumul greşit al practicării unui box nereglementar. Deopotrivă, tinerii boxeri vor trebui să dea dovadă de seriozitate în ring. Cazuri ca acel al boxerului Dinu Eugen, care manifestă încă îngrijorătoare atitudini vedetiste, nu mai vrem să fie întîlnite pe ringurile din ţara noastră.

AUREL WEINTRAUB
antrenor de box

VIZITA CONDUCATORILOR SOVIETICI IN INDIA

Semnarea declarației comune sovieto - indiene

DELHI 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 decembrie a avut loc la Delhi, în Palatul președintelui Indiei „Raștrapati Bhavan", semnarea declarației comune a lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Jawaharlal Nehru, primul ministru al Indiei.

Din partea sovietică la semnarea declarației comune au fost de față: N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și persoanele care îi însoțesc: S. R. Rașidov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al R.S.S. Uzbece, N. A. Mihailov, ministrul Culturii al U.R.S.S., A. A. Gromiko, prim locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., D. R. Rasulov, locțiitor al ministrului Agriculturii al U.R.S.S., P. N. Kumikin, locțiitor al ministrului Comerțului exterior al U.R.S.S., Z. R. Rahimbabaeva, locțiitor al ministrului Culturii al R.S.S. Uzbece, precum și M. A. Menșikov, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în India.

Din partea indiană au fost de față: Jawaharlal Nehru, primul ministru al Indiei, N. R. Pilai, secretarul general al Ministerului Afacerilor Externe al Indiei, S. Datt, secretar al Ministerului Afacerilor Externe, M. R. A. Beg, șeful protocolului din Ministerul Afacerilor Externe al Indiei, K. P. S. Menon, ambasadorul Indiei în U.R.S.S.

Au fost de asemenea de față reprezentanți ai presei indiene, sovietice și străine.

Recepția oferită de N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov

DELHI 13 (Agerpres).— TASS transmite: In seara zilei de 12 decembrie, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., au oferit o recepție la Palatul Haiderabad din Delhi.

La recepție au luat parte președintele Republicii India, Radjendra Prasad, primul ministru Jawaharlal Nehru și alți demnitari indieni.

Palatul Haiderabad și grădina palatului au fost luminate de sărbătoare.

In timpul recepției a avut loc un concert dat de artiștii sovietici care vizitează India.

După concert a avut loc dineul. La sfîrșitul dineului N. A. Bulganin a toastat pentru președintele Republicii India Radjendra Prasad. Președintele Prasad a răspuns printr-un toast pentru președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., K. E Voroșilov. Orchestra a executat imnurile de stat al Indiei și al U.R.S.S.

N. A. Bulganin și Jawaharlal Nehru au rostit cuvîntări.

Un exemplu de colaborare între state cu sisteme sociale diferite

CUVINTAREA ROSTITA DE N. A. BULGANIN LA POSTUL DE RADIO INDIAN

DELHI 13 (Agerpres). — TASS transmite: Intr-o cuvîntare rostită la postul de radio indian, N. A. Bulganin a spus între altele:

Sînt foarte recunoscător că mi s-a oferit posibilitatea de a rosti o cuvîntare radiodifuzată.

La 14 decembrie vom părăsi India ospitalieră. Vom păstra pentru totdeauna multe amintiri frumoase despre țara voastră și poporul vostru. Nu vom uita niciodată întîlnirile prietenești cu poporul și saluturile sale calde.

In timpul vizitei noastre în India am fost în numeroase orașe și regiuni ale țării.

Impresia cea mai puternică a produs-o asupra noastră poporul, entuziasmul și energia sa, tineretul plin de bucuria vieții, talentele și dragostea sa de muncă, năzuința sa neclintită spre pace și colaborare cu toate popoarele iubitoare de pace.

Pretutindeni unde am fost, ne-am putut convinge de ospitalitatea și cordialitatea poporului indian. Pretutindeni am văzut expresia sentimentelor sincere și calde de prietenie față de popoarele Uniunii Sovietice.

Relațiile de prietenie, care s-au stabilit între țările noastre, fac posibilă dezvoltarea multilaterală a colaborării economice, științifice și culturale. Sîntem totdeauna gata, dacă India are nevoie, să-i împărtășim experiența tehnico-științifică, experiența în construcție.

Vizita noastră în India a contribuit la realizarea unei înțelegeri în mai multe probleme dintre cele mai importante ale dezvoltării continue a colaborării economice și tehnico-științifice între țările noastre. Această vizită ne-a dat posibilitatea să continuăm convorbirile noastre cu primul ministru, domnul Nehru și să stabilim un contact cu ceilalți conducători ai statului indian. Acest contact personal a confirmat încăodată că țările noastre au o poziție comună — să trăiască în prietenie, să mențină și să consolideze pacea în lumea întreagă, să contribuie ca popoarele să fie liniștite în privința zilei de mîine.

Toți știu bine că relațiile dintre Uniunea Sovietică și Republica India se întemeiază pe o bază trainică și sigură, pe cunoscutele cinci principii „pancea sila".

Uniunea Sovietică urmează neclintit principiile leniniste, la baza cărora stă respectarea integrității teritoriale și a suveranității celorlalte state, neamestecul în afacerile lor interne.

Relațiile dintre Uniunea Sovietică și India sînt un exemplu clar al prieteniei și colaborării între state cu sisteme politice diferite.

Schimbul de păreri pe care l-am avut cu domnul Nehru și o serie de alți conducători ai guvernului indian a arătat că între guvernul Uniunii Sovietice și guvernul Indiei există o înțelegere deplină în toate problemele privind relațiile sovieto-indiene precum și multe puncte de vedere asemănătoare în principalele probleme internaționale. Sîntem convinși că relațiile de bună vecinătate și prietenie dintre țările noastre vor crește și se vor întări. Aceasta va influența favorabil dezvoltarea țărilor noastre, cît și consolidarea păcii în lumea întreagă.

In încheierea cuvîntării mele vreau să relev primirea excepțional de caldă care ne-a fost făcută în India.

Incă odată vă mulțumim din inimă dragi prieteni. La revedere.

Prietenia popoarelor noastre este o mare cucerire istorică

CUVINTAREA ROSTITA DE N. S. HRUȘCIOV LA POSTUL DE RADIO INDIAN

DELHI 13 (Agerpres). — TASS transmite: Intr-o cuvîntare rostită la postul de radio indian, N. S. Hrușciov, a spus între altele:

Timp de peste trei săptămîni am fost oaspeții țării voastre, am vizitat multe state, orașe și sate ale Indiei, am cunoscut minunatul ei popor, bogata și antica cultură indiană.

Ne-a emoționat și ne-a mișcat profund primirea prietenească, extrem de cordială pe care ne-au făcut-o nouă, reprezentanților Uniunii Sovietice, atît conducătorii Republicii India cît și poporul ei. Nu vom uita niciodată acest lucru.

Prietenia dintre popoarele noastre este o mare cucerire istorică. Ea trebuie prețuită și întărită prin toate mijloacele deoarece ea este spre binele ambelor popoare.

Noi sîntem pătrunși de năzuința de a întări prin toate mijloacele prietenia dintre țările noastre, prietenie care s-a creat în

cursul istoriei și care se întărește mereu. Dar noi înțelegem că pentru a apăra pacea în întreaga lume este necesar să fie întărită prietenia nu numai cu un singur popor, chiar dacă el este un popor mare, ci cu toate popoarele. Este necesar să fie întărită și lărgită în permanență prietenia dintre toate popoarele lumii; spre aceasta tind atît de sincer și fierbinte popoarele iubitoare de pace din toate țările și continentele. Și noi vom face totul pentru acest scop măreț și nobil.

Am vizitat o serie de uzine și fabrici naționale indiene inclusiv mari întreprinderi industriale, șantiere de construcție a unor hidrocentrale. Cu cîtă mîndrie ne-au arătat prietenii noștri indieni toate acestea!

Ințelegem această mîndrie, deoarece în aceste întreprinderi se întrezărește imaginea viitoarei industrii puternice a Indiei, reazimul independenței ei, al puterii ei naționale.

Pentru a crea o astfel de industrie sînt necesare cadre proprii, naționale, mai ales cadre de intelectuali tehnicieni. Aceste cadre cresc în țara voastră. Am văzut tineri ingineri și tehnicieni, constructori calificați, crescuți din rîndurile intelectualității indiene. Ei ard de dorința de a munci pentru binele patriei lor.

Dar pentru ca voi să aveți mai multe cadre de acest fel, sîntem gata să vă împărtășim cunoștințele noastre și experiența acumulată de noi, pentru ca țara voastră să străbată mai repede calea complexă și grea de creare a unei industrii proprii care a parcurs-o țara noastră.

Noi vă spunem aceasta nu pentru că am vrea să vă dăm lecții. Nu, noi dorim să ajutăm în mod dezinteresat poporul Indiei, Republica India, deoarece dorim dezvoltarea și întărirea Republicii India, liberă și suverană.

Uniunea Sovietică și India pășesc pe căi diferite de dezvoltare. Noi am fost și sîntem întotdeauna de părere că problema căilor de dezvoltare a fiecărei țări este o problemă exclusiv internă a fiecărui popor.

Mulțumim încăodată primului ministru al Indiei, domnul Nehru, guvernului Indiei, pentru cinstea ce ni s-a acordat de a vizita minunata voastră țară, pentru posibilitatea ce ni s-a oferit de a vedea cu proprii noștri ochi țara voastră și poporul ei harnic și talentat.

La revedere, dragi prieteni, pînă la noi întîlniri prietenești.

„Noi considerăm că India este o mare putere"

CUVINTAREA LUI N. S. HRUȘCIOV LA INTILNIREA CU DEPUTAȚII INDIENI ȘI MEMBRII ASOCIAȚIEI PARLAMENTARE PENTRU DEZVOLTAREA LIMBII HINDU

DELHI 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 decembrie N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. s-au întîlnit cu deputați ai parlamentului Indiei și cu membri ai Asociației parlamentare pentru dezvoltarea limbii hindu. Această Asociație a fost organizată în anul 1952 pentru propagarea limbii hindu, care este potrivit Constituției Indiei, limba de stat a țării. Aproape toți miniștrii guvernului indian sînt membri ai Asociației.

In numele membrilor Asociației N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au fost salutați de Seth Govind Das, președintele Asociației. Poetul Macli Șaran Gupta, a salutat în versuri pe oaspeții sovietici.

Apoi a luat cuvîntul N. S. Hrușciov, care a spus între altele:

Permiteți-mi să vă mulțumesc din toată inima în numele meu personal și în numele lui Nikolai Alexandrovici Bulganin pentru primirea cordială, călduroasă. Salutăm Asociația voastră considerînd că activitatea ei este foarte utilă și rodnică pentru poporul indian, pentru dezvoltarea sa culturală.

Am discutat cu N. A. Bulganin că la întoarcerea noastră din India va trebui să facem totul pentru ca oamenii sovietici să aibă mai multe posibilități să studieze limba indiană și în primul rînd limba hindu și vă promitem că vom face aceasta.

Ziariștii englezi și americani sînt foarte supărați pe noi pentru că ne-am pronunțat în țara voastră și în Birmania împotriva regimului colonialist. Ei se supără degeaba. Cred că în declarațiile noastre împotriva colonialismului nu există nimic de natură să asmută unele popoare împotriva altora. Ele trebuie înțelese ca declarații împotriva jafului colonialist și rînduielilor colonialiste. Dacă astfel de declarații nu sînt pe placul cuiva, asta privește conștiința lor, dar noi tot vom spune adevărul. Noi am fost și vom fi adversarii colonialismului.

Dar noi nu vrem să băgăm zîzanie între oricine ar fi pe de o parte și Statele Unite ale Americii și Anglia pe de altă parte și nici noi nu avem de gînd să ne certăm cu ele. Uniunea Sovietică vrea să trăiască în prietenie cu aceste țări. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să ascundem adevărul, să spunem tuturor, inclusiv apărătorilor regimului colonialist numai ceea ce le este plăcut. Putem oare să spunem că dominația seculară a englezilor în India a fost în folosul poporului indian? Dar nici gura nu ni se deschide să spunem așa ceva. Ar fi o crimă să vorbim astfel.

Vorbim despre colonialism ca despre un fapt istoric. Mă surprinde că declarațiile noastre împotriva colonialismului, printre care acelea împotriva prelungirii dominației colonialiste a Portugaliei în Goa și în celelalte posesiuni portugheze de pe pămîntul indian, i-au determinat pe unii oameni de stat ai S.U.A. să se pronunțe în apărarea colonialiștilor portughezi, motivînd aceasta prin faptul că aceste posesiuni se află în mîinile lor de aproximativ 400 de ani. Oricît timp ar fi trecut, ce-i furat, furat rămîne, și trebuie restituit celuia căruia îi aparține de drept. Un bun străin trebue restituit și încă cu dobîndă. Bine înțeles dacă există conștiință. **(Aplauze furtunoase).**

Aș vrea să vorbesc despre încă o problemă. Dacă nu greșesc populația Republicii India numără 370 milioane de oameni. Astfel după China, India este cea mai mare țară în ce privește numărul populației. Aceasta înseamnă că India este unul dintre cele mai puternice state de pe globul pămîntesc. Literatura și arta poporului indian se află la un nivel foarte ridicat. India este unul dintre cele mai străvechi focare de civilizație mondiale. Talentul poporului indian, nivelul culturii sale sînt oglindite în numeroasele monumente istorice pe care le poți întîlni în orice colț al Indiei. Multe din ele au fost create cu cîteva mii de ani în urmă. Toate acestea dovedesc măreția Indiei și a poporului ei. Totuși pînă în prezent India nu este considerată în mod oficial ca o mare putere a lumii. Deobicei Uniunea Sovietică, S.U.A., Anglia, Franța și China, sînt socotite ca fiind marile țări ale lumii. Unde mai pui că unii politicieni occidentali ar vrea să lipsească și China de drepturile de mare putere. Vorbind despre China ei înțeleg deobicei, oricît de ridicol ar fi, clica ciankaișistă, care a ocupat insula Taivan. Așa dar, oricît ar fi de ciudat, ea este socotită mare putere, dar la o analiză obiectivă se ridică în mod involuntar întrebarea de ce India nu este considerată o țară mare? Se vede că aceasta se datorește faptului că colonialiștii vor să umilească statul vostru, să umilească poporul vostru. Să recunoască India ca o mare putere înseamnă ca ei să-și modifice poziția. Dar noi considerăm că India este o mare putere și că unul din primele locuri în rîndul marilor state ale lumii trebuie să-i aparțină. **(Aplauze furtunoase).**

Iată ce aș mai vrea să spun. Unii mă acuză pe mine și pe N. A. Bulganin că am opune orientul occidentului. Aceasta este bine înțeles o născocire grosolană. Țara noastră reprezintă și Europa și Asia. Ne-am pronunțat și ne pronunțăm împotriva faptului ca o parte a lumii să fie opusă alteia, ne pronunțăm împotriva faptului ca un continent să-l domine pe celălalt. **(Aplauze).**

Vrem ca toate popoarele să fie independente și să se dezvolte așa cum o doresc ele însele ca ele să-și dezvolte multilateral economia și cultura, ca să trăiască în pace și prietenie. **(Aplauze).**

Vă urăm succes. La rîndul nostru vom face totul pentru ca prietenia dintre popoarele noastre, dintre țările noastre să se întărească și să prospere. **(Aplauze furtunoase).**

Afganistanul

DOCUMENTAR

In centrul Asiei, pe un teritoriu brăzdat de munți înalți și prăpăstioși, văi largi, șesuri acoperite cu nisipul deșerturilor, se întinde țara unor oameni vrednici și cutezători — Afganistanul. Cei 655.000 de kilometri pătrați ai Afganistanului se mărginesc la nord cu Uniunea Sovietică, la nord-est cu R.P. Chineză, la sud și sud-est cu Pakistanul și Kașmirul, iar la apus cu Iranul.

Populația Afganistanului care numără aproape 12 milioane de locuitori, e formată din 20 de naționalități, dintre care multe trăiesc încă organizate în triburi și clanuri. Majoritatea locuitorilor sînt afgani, restul populației fiind formată din tadjici, uzbeci, turcmeni etc. Limba oficială e cea vorbită de afgani, puștu.

Afganistanul este o monarhie constituțională. In fruntea statului se află padișahul care numește Consiliul de Miniștri, senatul și convoacă la anumite perioade Marea Djirga — conferința „personalităților din țară". Consiliul național, care e ales de populație, ca și senatul, n-are decît drepturi consultative. Un mare rol în conducerea treburilor statului îl joacă și clerul musulman ai cărui reprezentanți participă la elaborarea legilor.

Țara afganilor are o istorie străveche și agitată, plină de frămîntări, de răscoale și lupte în focul cărora s-a format caracterul acestui popor de munteni mîndri, dîrzi și iubitori de libertate. Oprimați timp de secole de feudalii persani și mai ales de colonialiștii englezi, locuitorii Afganistanului au reușit să pună capăt dominației străine în 1842, în urma unei răscoale. Nici în timpul celui de al doilea război anglo-afgan (1878—1880) colonialiștii nu au putut să obțină victoria militară asupra poporului Afganistanului. Insă emirii înfricoșați de avîntul luat de mișcarea de eliberare, au încheiat cu colonialiștii britanici o tranzacție prin care recunoșteau controlul acestora asupra politicii externe a țării. Dar iată că în 1919, înflăcărat de ideile Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, poporul afgan, în urma unui război just dus împotriva imperialiștilor englezi și-a dobîndit independența, devenind din nou un stat suveran.

Jugul colonial a lăsat poporului afgan răni greu de vindecat. Deși Afganistanul este o țară bogată, industria este slab dezvoltată. In măruntaiele munților se găsesc mari zăcăminte de fier, de cărbune, de metale colorate și rare, de grafit, asbest și pietre prețioase. Lîngă orașul Gherat se află importante resurse de petrol. Dar ce folos. In toată țara sînt în medie 20 de întreprinderi ale industriei ușoare, care abia pot satisface 10—15 la sută din necesitățile statului. De aceea Afganistanul importă foarte multe mărfuri.

De abia în ultimele decenii în Afganistan a început să fie lichidat feudalismul. Primele bănci, fabrici și căi ferate au apărut după primul război mondial. Acestea se află în mîinile așa numitelor „șirketuri" — mari societăți pe acțiuni. Acțiunile sînt în posesia statului, a capitaliștilor, a reprezentanților de frunte ai clerului și a hanilor.

Odată cu dezvoltarea capitalistă, a început să apară și clasa muncitoare, proletariatul afgan. El este încă puțin la număr — doar 30.000 de oameni lucrează în industria Afganistanului. Vreo 150.000 de locuitori sînt mici meseriași. Muncitorii afgani duc o viață destul de grea. Femeile și copiii muncesc cîte 14-16 ore pe zi, iar salariile lor sînt mult mai mici decît ale bărbaților, cu toate că nici aceștia nu o pot scoate la capăt cu ceea ce primesc în schimbul trudei lor.

Deși condițiile naturale nu sînt favorabile pentru agricultură, suprafața pămîntului arabil nedepășind 2-3 la sută din întreg teritoriul țării, majoritatea populației — aproape 90 la sută — se îndeletnicește cu agricultura. Printre culturile de bază se enumeră grîul, secara, orezul, bumbacul, sfecla de zahăr, vița de vie ș.a. 80 la sută din totalul pămîntului lucrat aparține încă hanilor, fapt care explică viața aspră a țăranilor din Afganistan. Mulți locuitori se ocupă și cu creșterea animalelor. An de an, păstorii cu turmele lor de oi, cu cirezile de vite și cămile, cu hergheliile de cai, străbat țara în lung și în lat, în căutarea pășunilor.

Dominația colonialiștilor a lăsat urme adînci și în ceea ce privește dezvoltarea culturală a Afganistanului. Un mare număr de locuitori de la orașe și mai ales de la sate, nu știe să scrie și să citească. In ultimii ani însă se observă un oarecare progres în domeniul învățămîntului, al înfloririi culturii. In capitala țării, Kabul, a luat ființă o universitate și o Academie de Științe, care se ocupă mai ales cu studiul istoriei, limbii și literaturii naționale.

In politica sa externă, Afganistanul a adoptat în ultima vreme o poziție de neutralitate, conducătorii Afganistanului contribuind la întărirea păcii, la dezvoltarea colaborării internaționale. Opinia publică din Afganistan a condamnat cu tărie crearea blocului militar al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.), precum și încheierea pactului războinic de la Bagdad. Afganistanul a participat la conferința de la Bandung a celor 29 de state asiatice și africane. Acest lucru dovedește că țara afganilor a pornit pe calea unei politici independente și iubitoare de pace.

Vorbind la 30 august a.c. cu prilejul zilei independenței, padișahul Afganistanului, Muhamed Zahir a spus că politica externă a țării lui „se întemeiază pe principiile prieteniei și colaborării cu popoarele întregii lumi". Același lucru l-a afirmat și ministrul de externe, Muhamed Davud, într-un discurs transmis prin radio cu prilejul aceleași sărbători: „In politica sa externă, — spunea Davud, — Afganistanul se bazează ca întotdeauna pe năzuința poporului spre pace și neutralitate".

Afganistanul are relații prietenești cu Uniunea Sovietică de mai bine de trei decenii și jumătate. Statul sovietic, primul în lume a recunoscut independența Afganistanului în 1919. Anglia, de pildă, i-a recunoscut independența de-abia cu 2 ani mai tîrziu. Primul tratat sovieto-afgan de prietenie și ajutor reciproc a fost semnat încă în 1921. Acesta a fost primul tratat pe bază de egalitate încheiat de țara afganilor. U.R.S.S. a sprijinit Afganistanul atunci cînd imperialiștii doreau să-l subjuge economicește. Astfel, în timpul crizei economice din 1929-1933, singura țară care a cumpărat mărfurile afgane la prețuri echivalente, juste, a fost Uniunea Sovietică. Intre cele două țări există de multă vreme acorduri comerciale care prevăd livrări de mărfuri pe baza egalității și a avantajului reciproc. U.R.S.S. a acordat Afganistanului credite pentru construirea unei mori, a unei fabrici de pîine, a două elevatoare, a unei uzine de beton și asfalt. Specialiștii sovietici construiesc în această țară depozite mecanizate pentru petrol și alte întreprinderi industriale.

Anul acesta a fost semnat la Moscova un acord sovieto-afgan în problemele tranzitului liber de mărfuri. Deoarece Afganistanul n-are ieșire la mare, iar o parte din mărfurile afgane sînt transportate prin Pakistan, importanța acordului amintit este foarte mare. Nu odată autoritățile pakistaneze au închis granița cu Afganistanul pentru a exercita asupra acesteia presiuni de ordin politic. O astfel de măsură a fost luată chiar în vara acestui an, cînd relațiile afgano-pakistaneze s-au agravat datorită problemei Paștunistanului.

Poporul sovietic acordă mult interes vechii și bogatei culturi a popoarelor Afganistanului. In ultimii ani legăturile culturale sovieto-afgane s-au adîncit prin vizitele reciproce ale unor delegații de oameni de cultură din Afganistan și Uniunea Sovietică.

Zilele acestea, întorcîndu-se spre patrie din călătoria făcută în India și Birmania, tovarășii N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov vor vizita Afganistanul. Invitația făcută de guvernul afgan conducătorilor sovietici a fost primită cu multă căldură de opinia publică din Afganistan, căci poporul afgan vede în Uniunea Sovietică un prieten credincios în lupta sa pentru independența națională. Vizita tovarășilor N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov e o dovadă în plus a sentimentelor prietenești pe care poporul sovietic le nutrește față de poporul afgan. „Afganistanul, — spunea N. S. Hrușciov la mitingul din orașul Srinagar — este un bun vecin de al nostru cu care de mult timp s-au stabilit relații de prietenie. Vrem să dezvoltăm și să întărim aceste relații și sperăm că vizita noastră în Afganistan va contribui la aceasta". Fără îndoială că vizitarea Afganistanului de către conducătorii sovietici va fi totodată și o nouă contribuție la cauza întăririi relațiilor de coexistență pașnică între popoare cu sisteme sociale diferite.

DAN LAZĂRESCU

A început campania electorală în Franța

PARIS 13. — Corespondentul Agerpres transmite:

Apropiatele alegeri au trezit un mare interes în rîndurile opiniei publice franceze, fapt dovedit de creșterea simțitoare a numărului alegătorilor înregistrați în comparație cu alegerile precedente.

După intense manevre de culise, partidele politice burgheze au prezentat liste de „aliențe" care grupează la un loc două sau mai multe grupuri politice. In ce privește partidele de dreapta, s-au conturat două grupări pe care anumite ziare burgheze încearcă să le prezinte ca avînd orientări deosebite.

Pe deoparte a luat naștere „blocul guvernamental", alcătuit dintr-o fracțiune a partidului radical condusă de primul ministru Faure, din partidul catolic M.R.P. și din unele elemente gauliste, membri ai grupului așa-numit al „republicanilor sociali".

Pe de altă parte, se prezintă cu o platformă intitulată fals „de stînga" așa-numitul „front republican" alcătuit dintr-o fracțiune a radicalilor condusă de fostul premier Mendès-France, din conducerea partidului socialist S.F.I.O. și din elemente din rîndurile „radical-socialiștilor".

Presa relatează despre „confuzia" stîrnită de faptul că în 18 departamente nu s-au încheiat „alianțe" între grupările politice burgheze, deoarece nu s-a putut ajunge la un acord cu privire la desemnarea capului de listă.

Afară de aceasta există indicii că politica „alianțelor", folosită de partidele reacționare și la alegerile din 1951, s-ar putea întoarce de data aceasta chiar împotriva lor. Numărul listelor electorale a crescut. Ziarele anunță că au fost prezentate 1.400 de liste de candidați, față de 722 în 1951.

Comentatorii politici remarcă cu neliniște că numărul prea mare de liste va fărîmița voturile grupurilor de dreapta și că în aproximativ două treimi din totalul departamentelor Franței există posibilitatea ca nici una din liste să nu obțină majoritatea absolută. Lucrul acesta va avea consecințe foarte importante, întrucît legea electorală în vigoare prevede că dacă o listă obține majoritatea absolută de voturi într-un departament este aleasă în întregime, iar dacă nici una nu obține majoritatea absolută atunci repartizarea mandatelor urmează să se facă proporțional cu numărul voturilor obținute de fiecare listă.

Un deosebit de important factor favorabil partidului comunist și grupurilor progresiste este înscrierea masivă a populației franceze pe listele electorale.

Observatorii politici subliniază că în rîndul milioanelor de alegători din Franța se manifestă cu tărie voința de a obține în cadrul acestor alegeri o majoritate parlamentară care să ducă o politică conformă cu adevăratele interese ale Franței.

Partidul comunist, care se prezintă în numeroase localități și departamente în alianță cu „Uniunea republicanilor progresiști", cu „Noua uniune de stînga" — cum este cazul în departamentul Orne, — sau chiar cu militanți ai partidului socialist care se împotrivesc hotărîrii conducerii S.F.I.O., este singurul partid care luptă pentru o astfel de schimbare radicală a politicii franceze.

In Consiliul de Securitate

NEW YORK 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 decembrie a fost convocată din nou ședința Consiliului de Securitate pentru examinarea problemei admiterii în O.N.U. a celor 18 state care au depus cereri în acest sens. La cele două ședințe care s-au ținut la 10 decembrie, Consiliul de Securitate n-a reușit să ajungă la un acord asupra procedurii în examinarea acestei probleme.

La începutul ședinței din 13 decembrie reprezentantul U.R.S.S. A. A. Sobolev a declarat că Uniunea Sovietică continuă ca și pînă acum să considere ca fiind firească procedura propusă de ea, dar dat fiind sprijinul pe care l-a avut în Consiliul de Securitate proiectul de propunere al Braziliei și Noii Zeelande, Uniunea Sovietică nu va stărui ca propunerii ei să i se acorde prioritate.

A. A. Sobolev a relevat de asemenea că Uniunea Sovietică consideră propunerea braziliano-neozeelandeză ca o singură recomandare care, dacă va fi ulterior modificată într-un fel sau altul de către Adunarea Generală, va trebui să fie reexaminată de Consiliul de Securitate.

Reprezentantul Angliei, Dixon, care a luat apoi cuvîntul a declarat că deși are rezerve față de unele țări candidate, Anglia este gata „să manifeste o atitudine de extremă toleranță".

Ciankaișistul s-a pronunțat împotriva admiterii în O.N.U. a Albaniei, Republicii Populare Mongole, Bulgariei, Ungariei și Romîniei.

Cu o majoritate de voturi Consiliul de Securitate a adoptat propunerea Braziliei și Noii Zeelande cu privire la procedura examinării problemei admiterii în O.N.U. a celor 18 state. Pentru această propunere au votat reprezentanții a opt țări, ciankaișistul a votat contra, delegații S.U.A. și Belgiei s-au abținut de la vot.

După aceasta, la propunerea delegatului Turciei ședința Consiliului de Securitate a fost întreruptă pentru două ore și jumătate.

Agențiile de presă comunică din:

PARIS. — La 13 decembrie s-a deschis la Paris, la palatul La Muette, sesiunea Comitetului miniștrilor Consiliului european, la care participă miniștrii Afacerilor Externe ai țărilor membre ale Consiliului Europei. Această sesiune a deschis seria unor conferințe diplomatice și militare care urmează să aibă loc în viitoarele cîteva zile în capitala Franței.

AMMAN. — Guvernul Iordaniei a hotărît să adere la pactul militar agresiv de la Bagdad. După cum reiese din relatările agențiilor de presă, și ale unor ziare engleze, hotărîrea guvernului iordanian de a adera la acest pact a fost determinată de puternicele presiuni exercitate asupra conducătorilor acestei țări de către generalul Templer, șeful statului-major al armatei britanice care a fost trimis în Iordania tocmai în acest scop.

După cum anunță Agenția Associated Press, patru membri ai guvernului Iordaniei și-au dat demisia.

BOMBAY. — Agenția Reuter relatează că, în cadrul unui interviu acordat ziarului independent Times of India, Ibn Saud Aziz, regele Arabiei Saudite, a condamnat politica cercurilor guvernante ale Irakului. El a declarat că Pactul de la Bagdad nu poate fi un mijloc de menținere a păcii.

NEW YORK. — Corespondentul din Damasc al agenției Associated Press transmite că Fuad Ammun, director general în Ministerul Afacerilor Externe al Libanului, care a sosit în Damasc pentru a participa la o conferință cu reprezentanții oficiali ai guvernului sirian, a declarat că guvernul libanez nu se asociază pactului de la Bagdad susținu de Occident și că va fi semnat în curînd un acord militar între Siria și Liban.

BEIRUT: Potrivit relatărilor ziarelor, la 17 decembrie a.c. va avea loc la Beirut o conferință economică a țărilor din Orientul Apropiat și Mijlociu în cadrul căreia urmează să se încheie un acord privitor la crearea unei organizații economice pentru țările din această regiune.

O manifestare a prieteniei romîno-bulgare

Duminică 11 decembrie, cu prilejul împlinirii a 78 de ani de la eliberarea orașului Plevna, o delegație formată din numeroși oameni ai muncii din orașul București, condusă de tov. Florian Dănălache, prim secretar al Comitetului orășenesc București al P.M.R., a vizitat monumentele istorice ale războiului din 1877 și a participat la manifestările consacrate acestei aniversări.

Oamenii muncii din țara noastră, însoțiți de ambasadorul R.P.R. la Sofia, Gh. Velcescu, au sosit în satul Grivița, pe locurile unde ostașii romîni au luptat cu deosebit eroism pentru cucerirea puternicei redute otomane.

In piața satului a avut loc un mare miting, la care au participat numeroși locuitori din Grivița și Plevna.

Participanții la miting au trimis telegrame de salut către C.C. al P.C.U.S., C.C. al P.M.R. și C.C. al P.C.B.

Insoțiți de numeroși locuitori, membrii delegației romîne au vizitat Mausoleul ridicat la Grivița în amintirea soldaților romîni și au depus coroane de flori.

Apoi, la Plevna, delegația a vizitat „Muzeul de eliberare 1877" amenajat în casa în care comandantul turc al regiunii fortificate Plevna, Osman Pașa, a semnat la 11 decembrie 1877 capitularea trupelor turcești în fața trupelor rusești și romînești. De asemenea, delegația a vizitat Mausoleul ridicat în amintirea luptătorilor ruși și romîni căzuți în luptele pentru eliberarea Plevnei, unde au fost depuse coroane de flori.

După amiază, membrii delegației romîne au fost oaspeții locuitorilor din satul Poradim, unde în 1877 se găsea cartierul general al armatei romîne. In semn de prietenie față de poporul romîn, colectiviștii din acest sat au hotărît să dea gospodăriei agricole cooperative de muncă numele tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej. (Agerpres)

INFORMAȚII

● Marți seara a avut loc pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., un spectacol extraordinar dat cu concursul soliștilor Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S. din Moscova, care au sosit de curînd în țara noastră.

J. T. Jdanov, artist emerit al R.S.F.S.R. și N. N. Ciorohova, au interpretat rolurile Vațlav și Mariaj din baletul „Fîntîna din Baccisarai" de Boris Asafiev, după poemul cu același nume de A. S. Pușkin.

Publicul a răsplătit cu îndelungate aplauze arta minunată a celor doi balerini sovietici.

● Cvartetul de Stat „A. P. Borodin" din Moscova, care se află într-un turneu în țara noastră a dat marți seara în sala Operei de Stat din Timișoara, un concert extraordinar, care a cuprins lucrări de Borodin, Beethoven și Debussy.

Concertul a fost îndelung aplaudat de ascultători.

● Colectivul Teatrului central de păpuși din Praga, laureat al Premiului de Stat, care se află în țara noastră la invitația Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, a dat marți în sala mare a Palatului cultural din Tg. Mureș două reprezentații cu spectacolul „Marele Ivan" bazat de Preobrajenski și Obrajtov, în regia de Jan Malik, laureat al Premiului de stat.

SPORT

Victoria echipei selecționate de tenis de masă a R. P. R.

LONDRA 13 (Agerpres). — Prin telefon: Luni seara, în sala Municipal Hall din Londra, echipa selecționată de tenis de masă a R.P.R. a susținut o întîlnire cu puternica reprezentativă a Angliei. Valoarea recunoscută în cercurile internaționale, precum și performanțele excelente realizate în acest an de jucătorii romîni în diferitele turnee europene, au atras un număr record de spectatori. Echipa Angliei era indicată de specialiști ca favorită a acestui meci, deoarece în rîndul echipei figurau o serie de jucători vestiți ca Jonny Leach, fost campion al lumii, surorile Rowe și valoroasa jucătoare Ann Haydon. Reprezentanții R.P.R. au jucat însă excepțional, repurtînd o victorie strălucită cu scorul de 7-1.

In cel mai așteptat meci tînărul jucător romîn Matei Gantner l-a învins cu 2-0 (23-21; 21-18) pe englezul Leach. Campioana mondială Angelica Rozeanu a întrecut-o pentru a treia oară în acest an pe campioana Angliei, Rosalinde Rowe-Cornett. Rozeanu a jucat cu multă siguranță și a cîștigat cu scorul de 2-0. Remarcabil s-a comportat și Tiberiu Harasztosi care l-a învins cu 2-0 pe Kennedy.

Cu mare interes a fost așteptată partida de dublu femei unde Angelica Rozeanu și Ella Zeller au jucat din nou împotriva surorilor Rowe, care reușiseră în concursul de la Belgrad să le învingă cu 3-1. De data aceasta reprezentantele noastre și au luat o binemeritată revanșă, cîștigînd cu 2-0.

Iată celelalte rezultate ale întîlnirii: Pesch (R.P.R.) — Merret (Anglia) 2-1; Haydon (Anglia) — Zeller (R.P.R.) 2-1; M. Popescu (R.P.R.) — Venner (Anglia) 2-0; Gantner, Harasztosi (R.P.R.) — Leach, Kennedy (Anglia) 2-1.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52